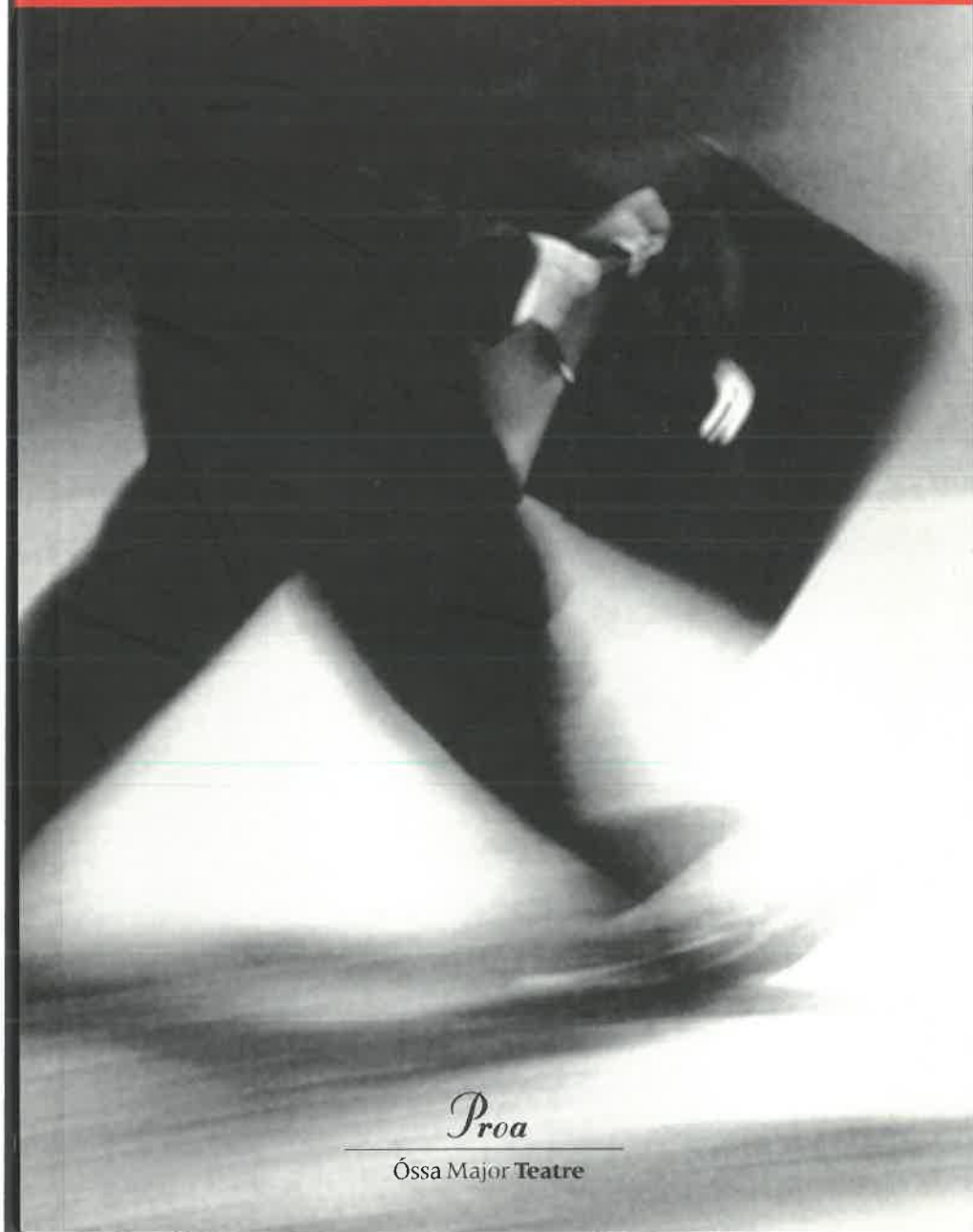

Jordi Sala

La ciutat es desperta radiant

Proa

Óssa Major Teatre

La ciutat es desperta radiant

Jordi Sala

**La ciutat
es desperta radiant**

Premi Recull de Teatre
«Josep Ametller» 2005

Proa

Óssa Major **Teatre**

Col·lecció dirigida per Àlex Broch

La ciutat es desperta radiant ha rebut
el Premi Recull de Teatre «Josep Ametller» 2005,
patrocinat per la família Ametller-Gimeno

Disseny de la coberta: Jordi Casas
Fotografia de la coberta: Photodisc

Primera edició: febrer del 2006

© 2006 Jordi Sala Lleal

Drets exclusius d'aquesta edició:

ECSA

Josep Pla, 95

08019 Barcelona

proa@grec.com

www.edicions-proa.com

ISBN: 84-8437-861-6

Dipòsit Legal: B-2.357-2006

Fotocomposició: Rialtex, SL

Impressió: Romanyà / Valls

Verdaguer, 1. Capellades (Barcelona)

La reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, començant-hi la reprografia i el tractament informàtic, o la distribució d'exemplars mitjançant lloguer i préstec resten rigorosament prohibides sense l'autorització escrita de l'editor i estaran sotmeses a les sancions establertes per la llei.

SUMARI

Acte I	13
Acte II	63

PERSONATGES

Carol, LOCUTORA *de ràdio*,
uns vint-i-set o vint-i-vuit anys.

Ricard Masseguer, PRIMER MINISTRE,
cinquanta-tres anys.

Eduard Bertran, MINISTRE DE CIÈNCIA I TECNOLOGIA,
cinquanta-dos anys.

Irene Font, SECRETÀRIA *personal del Primer Ministre*,
uns trenta-cinc anys.

Antoni Capdevila, MINISTRE DE LA SEURETAT,
quaranta-sis anys.

Joan Farrús, PRIMER SECRETARI D'ESTAT *del Ministeri
de la Seguretat*, *uns quaranta anys.*

A part dels sis actors, apareixen només a la pantalla:

Mònica, PRESENTADORA *d'un noticiari de televisió*,
uns trenta-cinc anys.

Jaume Iglésies, ANALISTA *de política nacional*,
uns cinquanta-cinc anys.

Albert Mariscal, BANQUER, *uns quaranta-cinc anys.*

Alguns PERIODISTES.

Pep, PRESENTADOR *d'un xou nocturn de televisió*,
uns quaranta anys.

Marcel Terrades, REPORTER, *uns trenta-cinc anys.*

Altres:

Una VEU 1 DE LA RÀDIO, *masculina o femenina.*

Una VEU EN OFF d'un noticiari de televisió,
masculina o femenina.

Una VEU 2 DE LA RÀDIO, *masculina o femenina.*

Un parell d'AGENTS del Ministeri de la Seguretat.

Un CàMERA de televisió.

La VEU DE JORDI PUJADES, *col·laborador d'Eduard Bertran.*

LLOC

La capital administrativa d'un estat occidental de règim democràtic.

Espais: l'estudi d'una emissora de ràdio; el despatx de treball de la residència del Primer Ministre; el despatx oficial del Ministre de Ciència i Tecnologia, i el despatx oficial del Ministre de la Seguretat. Els tres despatxos dels polítics podrien estar construïts amb els mateixos objectes (escriptori, calaixos, cadires, moble bar, butaques, tauleta...), amb els canvis pertinents per diferenciar-los; una plataforma giratòria a terra podria canviar la posició escènica de cada un dels despatxos.

En algun lloc de l'espai escènic, potser penjada, hi ha una pantalla on es projecten imatges.

TEMPS

Contemporani.

L'abast temporal de l'acció és de dinou dies, des d'un 22 de març, dilluns, fins al 9 d'abril següent, divendres.

ACTE I

ESCENA 1

L'estudi d'una emissora de ràdio. Sona de fons I Want You, de Bob Dylan. La LOCUTORA, dreta, remena uns papers; se'ls mira i de tant en tant fa un so, de vegades afirmatiu, de vegades de disconformitat. Hi anota alguna cosa amb un bolígraf. Uns vint segons. Després, estira tot el cos, badalla, s'acosta als CD que hi ha en una estanteria, en mira alguns, n'agafa un. Uns vint segons més. Després, va a seure a la cadira i col·loca el CD triat en una de les platines de l'equip de música. Es posa aigua en un vas; beu una mica. S'acosta els papers, els torna a mirar. Espera. Uns quants segons. Mentre el tema va acabant, prepara el micròfon i s'inclina endavant per parlar. Llegeix; de tant en tant, però, parla sense mirar els papers. Veu dolça.

LOCUTORA: Una bona manera de començar el dia..., ¿no hi esteu d'acord? Una mica d'emoció pel cos. ¿Hi ha cap millor manera d'aixecar-se del llit? Aquest tema m'ha entrat als ossos i me'ls ha deixat... estovats. ¿A tu no? ¿Que no l'has escoltat? Bon dia! Bon dia, mandrós... Bon dia, mandrosa... Va, que ja es comença a fer tard i t'espera un nou dia, un dia, ¿qui sap?, que potser serà un gran dia, el teu gran dia. No se sap mai on ens espera la cara enriolada del destí. Va, aixeca't! ¿Que ja t'has aixecat? Bon noi... bona noia! Aquest nou dia et recompensarà l'esforç que has hagut de fer. T'ho prometo: a fora s'ha despertat un dia preciós. Avui he arribat a la ràdio borratxa. Sí, no riguis, creu-t'ho: quan venia cap aquí m'he emborratxat amb l'olor de les glicines, una

olor intensa, intensíssima, que s'ha apoderat dels carrers, de les places, de tots els racons, de totes les cases, de les portes, de la porta de casa teva. Hi ha algun nuvolet al cel, res, algun nuvolet com de joguina, ¿que el veus?, una mica de cotó fluix que decora el cel i on seuen els àngels, tots els nostres angelets de la guarda que volen i ens contemplen i ens somriuen. Farà un sol esplèndid, avui. Amic, amiga, t'ho anuncio solemnement: ja ha arribat la primavera a visitar-nos. ¿No et sents feliç? ¿No et sents feliç de poder viure una altra primavera meravellosa en aquesta meravellosa ciutat? Quina pau que es comença a respirar a tot arreu, quina pau, sí, quina pau i quines fragàncies m'inunden l'esperit, i se n'apoderen; fragàncies de quietud, d'alegria, d'amor, de glicines, de veure com s'escola el temps sota el cel d'aquesta ciutat governada amicalment per un sol enlluernador... No hi ha presses; no hi ha rancúnies; no hi ha dolor; no hi ha ambició: t'ho prometo. Apa, va, vesteix-te, prepara't un cafè, fes un petó a la teva dona, al teu marit, als teus pares, als teus fills, i sàpigues que a fora el dia que t'espera et somriu, t'amanya i t'embolcalla, que l'única cosa que has de fer és respirar fonament, eixamplar el pit i inspirar tota la fecunditat, tota la felicitat que traspua la fulla de l'arbre que acaba de sortir. Fes-me cas. I, mentre obres la ment al nou cosmos, escolta aquest altre tema. Torna a ser ell: Bob, el gran Bob.

Se sent de fons Is Your Love in Vain?, de Bob Dylan. Deixa el micròfon i es frega els ulls, cansada. S'aixeca, va a buscar la seva bossa de mà, l'obre, en treu un telèfon mòbil i marca un número.

LOCUTORA, *fent pauses quan escolta*: Hola! ¿No et dec haver despertat? Ah... gandul. O sigui que no m'has escoltat, avui

tampoc. Quina pena! Avui m'ha sortit de conya. Ho he fet *molt* bé. Que sí! Mira, he fet una veu especialment (*canvia el to*) seductora, m'ha sortit una veu... així, calentona... Segur que n'he enamorat uns quants, avui. (*Riu.*) Tonto! ¿Què faries tu sense mi?, a veure, ¿et penses que no sóc capaç de seduir els homes, jo, amb la veu? Ui, aviat he de tornar a sortir. Sí. D'acord. D'acord, quedem així. ¿Marc? Ah, res, m'ha semblat que sentia alguna cosa. ¿Que no estàs sol? ¿Marc? Ja... Només era que m'havia semblat sentir un soroll, no sé... Va, vinga. D'acord, d'acord! Vinga, no t'enfadis! Perdona, home! Ja està. Oh. (*Aparta el mòbil de l'orella i fa una respiració fonda.*) Escolta. T'he dit perdona. Per-do-na. Ho sento, ja està, ¿no? Que sí. Entesos. Marc, espera! Va, un petonet. (*Amb veu seductora:*) Ja saps a on... A on tu vulguis. (*Riu.*) Adéu... Adéu, quedem entesos. Ah, Marc! No t'oblidis de solucionar allò del dia 9 d'abril. El 9 d'abril, ¿que ja no te'n recordes? Va, no em facis això. Que sí, ¿eh? Si no ho soluciono... Doncs que te la tallo! (*Riu.*) No, ja saps que no ho faria, això. He de penjar. Adéu. Que sí... Adéu. (*Tanca el mòbil. Torna a seure. Mira els papers. Uns quants segons de pausa. Torna a parlar pel micròfon.*) El gran Bob. Robert Zimmerman. *Is Your Love in Vain?* El teu amor, ¿és en va? El teu amor, estimat oient, estimada companya de fatigues, ¿és en va? Que no ho sigui. Que la poesia del gran Bob t'acompanyi tot avui i et recordi que mai, mai, l'amor no pot ser en va. Les set i cinquanta-nou minuts. Un minutet més i et diré adéu, un altre matí, un altre dia que comença i jo te l'he portat al llit, a dintre de la tassa del cafè, al costat del diari, entre la teva roba; un altre dia que comença, un dia que pot ser el teu gran dia, i l'has començat amb mi. Sóc feliç fent-te companyia. Gràcies per la teva fidelitat, amic fidel, amiga fidel. No, l'amor no pot ser en va quan hi ha homes i dones

fidels com tu. (*Canvia de to, més rutinària.*) Ara et deixo amb les notícies. No hi ha gaire res de nou, em sembla. Continuen els preparatius del congrés del Partit Liberal Democràtic del dia 9 d'abril. Un ha dit això, l'altre ha dit allò... No gaire res de nou. Però escolta-les, escolta les notícies. I promet-me que durant el dia d'avui pensaràs en la Carol un segon, res, no et demano res més, només que pensis en mi un segon: així em mantindràs viva en el teu cor fins demà. Fins demà, fidelíssim amic, fidelíssima amiga. Són gairebé les vuit del dilluns 22 de març, i la ciutat es desperta radiant.

Fosc. Transició lenta cap a l'escena 2. Se sent, in crescendo, Is Your Love in Vain?

ESCENA 2

Despatx de treball de la residència del PRIMER MINISTRE. A l'escriptori impera un cert, ordenat, desordre. El PRIMER MINISTRE està assegut a l'escriptori, d'esquena al públic, parlant per un telèfon mòbil.

PRIMER MINISTRE, *fent pauses quan escolta*: Sí... mmm... Escolta, aquesta nit potser sí. Mmm... doncs ja veuràs jo. Avui estic en forma, ¿saps?, t'estriparé les calces salvatgement i... Què dius, ara, porta'n, vull que en portis, porta'n unes de ben petites, de color blau o verd. Que no, blaves o verdes, ¿entesos? Et trucaré cap a les nou, estigues pendent. Que sí, t'ho prometo. Fins després. Ei, Sònia! (*Silenci breu.*) M'agradaria ser un tàmpax i viatjar sempre a dintre teu. Adéu.

Tanca el mòbil. Engega una ràdio; se sent una cançó. Agafa uns papers de sobre l'escriptori i els fulleja amb cara d'avorriment. Acaba la cançó.

VEU 1 DE LA RÀDIO: Són les deu del matí del dimarts 23 de març. Fa un dia magnífic de primavera. Les notícies.

De sobte, sona el telèfon intern. El PRIMER MINISTRE apaga la ràdio i agafa el telèfon.

PRIMER MINISTRE: Sí. Molt bé, fes-lo passar. (*Està a punt de penjar el telèfon, però s'hi repensa.*) Gràcies, Irene.

Entra el MINISTRE DE CIÈNCIA I TECNOLOGIA.

MINISTRE DE CIÈNCIA: Bon dia, Primer Ministre.

El PRIMER MINISTRE s'aixeca i fa una indicació al MINISTRE DE CIÈNCIA perquè s'assegui.

PRIMER MINISTRE: Hola, Eduard. Seu, seu. Perdona que no et pogués rebre l'altre dia, vaig fer tant com vaig poder, però ja saps com...

MINISTRE DE CIÈNCIA, *asseient-se*: Està bé, està bé. ¿Com van les coses?

PRIMER MINISTRE: Ja saps... Podrien anar pitjor. Aniran millor.

MINISTRE DE CIÈNCIA, *fent un gest afirmatiu*: Ja. Així, ¿què et sembla?

PRIMER MINISTRE: Vejam, espera, tinc per aquí els papers (*remena entre els papers.*) Ho estava estudiant abans que arribessis... (*Continua remenant entre els papers.*) Bé, els estava repassant, ja els havia estudiat abans. Ara! (*Agafa un plec de papers. Passa fulls; fa algun soroll d'aprovació poc entusiasta.*) Molt bon projecte. Excel·lent. Heu treballat molt. Felicitats, Eduard. Tens un primer secretari molt competent.

MINISTRE DE CIÈNCIA: És una màquina. I té idees.

PRIMER MINISTRE: Ja. (*Torna a passar fulls.*) Excel·lent, sí. (*Mira el MINISTRE DE CIÈNCIA.*) Però...

MINISTRE DE CIÈNCIA: ¿Però?

PRIMER MINISTRE: No sé si ara per ara és viable. ¿Una copa? (*Fa el gest d'aixecar-se.*)

MINISTRE DE CIÈNCIA: ¿Viable?

PRIMER MINISTRE: Vull dir... ¿Una copa?

MINISTRE DE CIÈNCIA: No bec de bon matí.

PRIMER MINISTRE: Vull dir, ¿a quin preu? (*Parla sense mirar el*

MINISTRE DE CIÈNCIA.) No sé si podem córrer aquest risc. Hi ha altres sectors... L'agricultura. L'agricultura, Eduard. Hauríem de retallar subvencions. Ja saps quina fortuna ens han costat, aquest any, les inundacions del sud. No tot és Ciència i Tecnologia. Potser hauríem de retallar d'altres llocs. Educació, potser. ¿Què hi diria, el Quintanas?

MINISTRE DE CIÈNCIA: Però Ricard, ¿t'has mirat bé l'informe d'Economia? *No és tan car. No és un projecte tan car. Mira (li fa passar fulls i li n'assenyala un), és veritat que el primer any representaria un esforç, però amb un màxim d'increment...*

PRIMER MINISTRE, *tallant-lo*: Sí, ja ho veig. (*Silenci.*) Eduard, no em pots demanar que fem un esforç com aquest precisament ara, precisament ara que estem fent esforços per tots costats, després d'aquests anys de la recessió dels pebrots, i les eleccions d'aquí a deu mesos. ¿I Sanitat?

MINISTRE DE CIÈNCIA, *indignat*: Això no m'ho pots dir. Saps molt bé què penso. Nosaltres ens hi vam oposar, a la retallada de Sanitat de l'any passat. Això no m'ho diguis, Ricard.

PRIMER MINISTRE, *després d'un silenci*: Vosaltres. (*S'aixeca i va al moble bar. Es prepara una copa. Fa un gest al MINISTRE DE CIÈNCIA oferint-li'n una; el MINISTRE DE CIÈNCIA fa que no amb el cap.*) Recordar el passat m'hi obliga. Pels vells temps. Salut! (*Aixeca la copa com fent un brindis i fa un glop. Torna a seure.*) Sí, sé molt bé què penses. Què penseu. (*Silenci.*) Dóna'm temps. De fet, fins a l'estiu...

MINISTRE DE CIÈNCIA: Potser seria una bona carta presentar el projecte el 9 d'abril.

PRIMER MINISTRE: ¿El 9 d'abril?

MINISTRE DE CIÈNCIA: L'opinió pública... No ens vindria malament.

PRIMER MINISTRE: ¿A qui?

MINISTRE DE CIÈNCIA: A nosaltres.

PRIMER MINISTRE: ¿Nosaltres?

MINISTRE DE CIÈNCIA: Vull dir a tots. A vosaltres també.

PRIMER MINISTRE: ¿Nosaltres? Au, vinga, Ricard, ¿nosaltres?
Nosaltres, vosaltres, vosaltres, nosaltres...

MINISTRE DE CIÈNCIA, *assenyalant el moble bar amb el cap*: Ara sí que t'acompanyaré. Pensar en el futur m'hi obliga. Amb molt de gel, sisplau. No hi estic acostumat.

PRIMER MINISTRE, *mentre va al moble bar*: ¿Bourbon?

MINISTRE DE CIÈNCIA: Whisky.

PRIMER MINISTRE, *allargant una copa al MINISTRE DE CIÈNCIA*: A part de si presentem el projecte el dia 9 o no... independentment d'això, no crec que fos una bona basa per ningú que el dia 9 féssim un espectacle, tots plegats. No crec que fos convenient que passés res de res, el dia 9.

MINISTRE DE CIÈNCIA: ¿Fer un espectacle? Tampoc no passaria res, si el féssim. Els socialdemòcrates no saben on toquen. Encara falten deu mesos per les eleccions. Fet i fet, el mal no seria... (*Fa el gest d'encendre un cigarret.*)

PRIMER MINISTRE: Sisplau, si te'n pots estar... Els que ho hem deixat som els pitjors.

MINISTRE DE CIÈNCIA, *després de tornar el cigarret al paquet*: Potser el mal no seria tan gros. I en canvi...

PRIMER MINISTRE, *acostant-se al MINISTRE DE CIÈNCIA i pujant el to progressivament*: I en canvi, ¿què? Oh sí!, la democràcia interna, una transparència modèlica, mireu com en som, de demòcrates i de plurals i de civilitzats, i com els vells amics, els germans de sang, els germans bessons (*dóna un copet de puny afectuós, inconscient, al pit del MINISTRE DE CIÈNCIA*) van saber separar-se tan bé que ara confronten idees diferents, però s'estimen igualment i se somriuen i s'abracen, i com merda, merda i merda! Sang, escuma per la boca i tots ensenyant el fetge de l'altre punxat d'un pal! ¿És això el que

vols? ¿Eh? (*S'asseu. Més calmat:*) ¿És això el que vols? Mira, Eduard, posem-nos un somriure i abracem-nos, el dia 9, però les idees les confrontem aquí, ¿entens?, aquí. (*Sona el telèfon intern. El PRIMER MINISTRE el despenja.*) Sí. Ja pots entrar. (*Penja. Assenyalant cap a la porta:*) Un moment.

Entra la SECRETÀRIA personal del PRIMER MINISTRE amb un paper i un ram de flors. El MINISTRE DE CIÈNCIA I TECNOLOGIA l'observa de reüll.

SECRETÀRIA: Disculpi, senyor ministre. (*Dóna el paper al PRIMER MINISTRE.*) ¿Voldran cafè?

PRIMER MINISTRE: No caldrà. Ja estem acabant. Gràcies, senyora Font.

La SECRETÀRIA col·loca les flors sobre la tauleta. També mira de reüll el MINISTRE DE CIÈNCIA. Surt.

PRIMER MINISTRE, *amb veu assossegada*: Crec que a tots dos ens convé arreglar-ho, això. ¿Què hi guanyaràs, si no? Saps que no tens, que no teniu cap possibilitat. Un seixanta per cent dels delegats són meus. Pel cap baix. Ho saps. I tu no tens, no teniu un trenta. (*Beu.*) Potser algun dia. Ara no; no pas encara.

MINISTRE DE CIÈNCIA: Les bases...

PRIMER MINISTRE: Parlem dels que voten. Del dia 9. I a les bases tampoc no els agradarà que...

MINISTRE DE CIÈNCIA: Parlem dels que voten. Del dia 9.

PRIMER MINISTRE: Parlem dels que voten, del dia 9. Arreglem-ho. Mira, Eduard, estic disposat a ser generós.

MINISTRE DE CIÈNCIA, *somrient*: ¿Què proposes?

PRIMER MINISTRE: Estic disposat a ser generós, i tinc sentit de

la responsabilitat. I també sóc conscient de la vostra presència a les bases. Saps que no em cal, però vull ser generós. Potser ja és hora que tingueu més membres a l'executiva. *(Silenci.)* Podria entrar-hi el Cases.

MINISTRE DE CIÈNCIA: ¿L'Enric?

PRIMER MINISTRE: Sí, suposo que li interessarà. Que us interessarà. ¿No?

MINISTRE DE CIÈNCIA: Bé, no sé, en principi... Sí, és clar que sí. ¿M'ofereixes un altre whisky, sisplau? Amb molt de gel.

PRIMER MINISTRE: ¿No vols pas un bourbon?

MINISTRE DE CIÈNCIA: Whisky, sisplau.

El MINISTRE DE CIÈNCIA pensa ràpidament mentre el PRIMER MINISTRE va al moble bar i li prepara una altra copa.

MINISTRE DE CIÈNCIA: ¿I el projecte de Ciència i Tecnologia? Un país té interessos que van més enllà de les qüestions personals, Primer Ministre.

PRIMER MINISTRE: Això no t'ho admeto! *(Respira, li allarga la copa i torna a seure.)* El Cases a l'executiva.

Sona el telèfon intern. El PRIMER MINISTRE el despenja.

PRIMER MINISTRE: Sí. Passa-me'l. *(De manera inconscient fa el gest de posar-se d'esquena al MINISTRE DE CIÈNCIA, com si amagués alguna cosa.)* Digue'm. *(Es mira el rellotge.)* Mitja hora. D'acord. *(Penja.)*

MINISTRE DE CIÈNCIA: El Cases i el Pujades.

PRIMER MINISTRE: ¿El Pujades?

MINISTRE DE CIÈNCIA: Sí.

PRIMER MINISTRE, *després d'una pausa*: ¿Aquestes són les teves condicions definitives, doncs?

MINISTRE DE CIÈNCIA: La meua oferta, millor.

PRIMER MINISTRE: Les teves condicions, millor. Les ofertes les faig jo. *(Silenci.)* D'acord, el Cases i el Pujades. I el projecte de Ciència i Tecnologia l'ajornem *sine die*. ¿D'acord?

El MINISTRE DE CIÈNCIA aixeca la copa en un gest d'assentiment satisfet.

PRIMER MINISTRE: Els interessos del país... *(Riu.)* Ets un cony d'hipòcrita, Eduard.

MINISTRE DE CIÈNCIA: Ho has dit tu, allò dels germans bessons.

PRIMER MINISTRE: ¿Ho he dit jo? *(Pausa.)* Escolta. El dia 9 a somriure i a abraçar-se, ¿entesos?

El MINISTRE DE CIÈNCIA allarga la mà al PRIMER MINISTRE en senyal d'acord.

PRIMER MINISTRE, *encaixant-li la mà ràpidament*: I ara disculpa'm, Eduard, no voldria menar-te la pressa amb el bourbon, però encara tinc un parell de coses aquest matí.

MINISTRE DE CIÈNCIA: El whisky.

PRIMER MINISTRE: Aquest cony d'inundacions... El que m'ha trucat abans era el Guirau, que ha parlat amb els del sindicat agrari. *(El MINISTRE DE CIÈNCIA fa cara de no creure-se'l.)*

S'aixequen tots dos i el PRIMER MINISTRE l'acompanya fins a la porta.

MINISTRE DE CIÈNCIA, *indolent*: ¿Falta molta gent per cobrar, encara?

PRIMER MINISTRE: Sí. No ho sé del cert, el Guirau m'ho ha d'explicar. *(Obre la porta.)* Adéu, Eduard.

MINISTRE DE CIÈNCIA: Adéu, Ricard.

Surt el MINISTRE DE CIÈNCIA. El PRIMER MINISTRE deixa la porta oberta i s'acaba la copa, dret, al costat de l'escriptori, d'esquena a la porta, reflexionant. Entra la seva SECRETÀRIA, que el contempla uns instants.

SECRETÀRIA: ¿Capficat, Primer Ministre?

Va al moble bar a ordenar les ampolles. El PRIMER MINISTRE tanca la porta, s'hi acosta i l'agafa per darrere.

PRIMER MINISTRE: Sí, capficat de no poder estar sol amb tu més temps.

La SECRETÀRIA es deixa grapejar.

SECRETÀRIA: Sembla que et poses calent... encara que faci servir compreses.

PRIMER MINISTRE, *apartant-se'n*: ¿Què vols dir?

SECRETÀRIA: Que jo no faig servir tàmpaxs.

PRIMER MINISTRE: Irene...

SECRETÀRIA: Quina pena, no et puc posar a dintre el cony i portar-te a tot arreu.

PRIMER MINISTRE: Irene! ¿Què t'has pensat? Xafardejant com una vulgar portera...

La SECRETÀRIA s'acosta al telèfon intern i prem un botó.

SECRETÀRIA: És responsabilitat del Primer Ministre tancar la línia del telèfon intern si no vol que la vulgar portera el senti.

PRIMER MINISTRE, *després d'una pausa de sorpresa, amb veu conciliadora*: Irene, no hi tornem, ¿eh?, no hi tornem. Preciosa (*se li acosta*), saps que t'estimo a tu, queestic boig per tu, només per tu, que no puc viure sense tu...

SECRETÀRIA: ¿I per això et tires a la nena aquella? Com es deia, ¿Sònia?

PRIMER MINISTRE: Irene, això és una tonteria. No m'importa gens...

SECRETÀRIA: Em vas dir que l'havies deixada! M'ho vas... jurar.

PRIMER MINISTRE: No m'importa gens, aquella nena. Tu ho saps. Només és una puteta que sempre va amb les calces molles.

SECRETÀRIA: Sempre penses en les dones en aquests termes, ¿veritat?

PRIMER MINISTRE: No crec que tu siguis la persona indicada per fer-me ara un discurset feminista.

SECRETÀRIA: Potser no. No, ja ho sé. Jo no sóc més que una vulgar portera que també porta les calces molles, encara que les gastí més grosses i tingui quinze anys més que aquella puteta.

PRIMER MINISTRE: Tu ets molt més per mi, Irene, ja ho saps. Només vull dir que té gràcia que precisament tu la defensis.

SECRETÀRIA: No la defenso. És clar que és una puteta, una puteta que se li mullen les calces quan se'n va a dormir només de pensar que se l'ha follada el Primer Ministre. Però escolta'm, Ricard, no es mulla per tu, entens, no es mulla per tu; es mulla pel Primer Ministre.

PRIMER MINISTRE: ¿I tu no?

La SECRETÀRIA, en un impuls de ràbia, dóna una bufetada al PRIMER MINISTRE.

PRIMER MINISTRE, *sense mirar-la*: Perdona. Perdona.

SECRETÀRIA: No, jo no, Ricard. ¿No ho saps, que jo no? (*Silenci.*) Com hem pogut caure tan baix...

PRIMER MINISTRE: Sí que ho sé. Perdona'm, Irene. No sé per què ho he dit. Perdona. Escolta, deixem-nos estar de tot això, de totes aquestes tonteries. Amb aquella nena només hi vaig... ja saps per què hi vaig. És una cosa temporal, dona'm una mica de temps.

SECRETÀRIA: Un any, Ricard. Fa un any que te la tires.

PRIMER MINISTRE: No tant.

SECRETÀRIA: Un any. Ja fa un any de les eleccions locals, un any des que la militant entusiasta i calentona et va fer caure la bava.

PRIMER MINISTRE: Prou, Irene. Un any o mig any o un any i mig, tant és. No m'importa gens ni mica, aquella noia. Quan me'n cansi la llençaré a la paperera (*rebrega un paper i el llença a la paperera*). Com un mocador brut.

SECRETÀRIA: Com faràs amb mi més tard o més d'hora, ¿oi?

PRIMER MINISTRE: Irene, com t'ho he de dir. Tu ets important per mi. ¿Em sents? Ets una persona molt important per mi.

SECRETÀRIA: Si això fos veritat, ja faria temps que t'hauries divorciat. Cinc anys, Ricard. Cinc anys fa que suportó aquesta situació.

PRIMER MINISTRE: No tornis ara amb això, Irene. No hi tornis.

SECRETÀRIA: ¿Per què no? A veure, ¿per què no hem de parlar d'això? (*Pausa.*) Ricard: jo t'estimo. T'he estimat molt. Moltíssim.

PRIMER MINISTRE, *sense mirar-la*: Jo també t'estimo.

SECRETÀRIA: No et divorciaràs mai de la teva dona. ¿Què et penses, que no ho sé? ¿Tan imbècil, creus que sóc?

PRIMER MINISTRE, *alterat*: Això ja fa temps que ho vam aclarir. Està aclarit i tancat. Em divorciaré i em casaré amb tu quan plegui. Quan deixi la vida pública. Ara no puc. Ja ho saps.

SECRETÀRIA: I tu saps que jo no t'esperaré. Jo no sóc com la teva dona. Jo mai, entens, mai m'estaré asseguda amb cara d'estúpida sabent que et tires ara una dona, ara una altra. Jo no sortiré mai als diaris somrient i fent-te un petó a la galta i fingint que t'estimo moltíssim quan en el fons et detesto profundament.

PRIMER MINISTRE, *rotund*: No hi emboliquis la meva dona, en això.

La SECRETÀRIA està a punt de dir alguna cosa, però de sobte se sent, lluny, un timbre.

SECRETÀRIA: Deu ser el senyor Capdevila.

Surt. El PRIMER MINISTRE va a seure a l'escriptori. Sona el telèfon intern. El despenja.

PRIMER MINISTRE: Sí. Que entri.

Entra el MINISTRE DE LA SEGURETAT. Somriu en veure el PRIMER MINISTRE i tanca la porta darrere seu.

MINISTRE DE LA SEGURETAT: Primer Ministre...

PRIMER MINISTRE, *encaixant-li la mà, somrient*: Antoni...

MINISTRE DE LA SEGURETAT, *fent un gest cap a la porta*: La teva secretària està molt guapa quan està empenyada. Està empenyada, ¿no?

PRIMER MINISTRE, *després de comprovar que la línia del telèfon intern està tancada*: Diguem que no té gaire bon dia, em fa l'efecte.

MINISTRE DE LA SEGURETAT: Ja se sap, són dones.

PRIMER MINISTRE: Sí. Com més en vols, més maldecaps tens.

MINISTRE DE LA SEGURETAT: ¿Encara et tires la...? (*Fa un gest indicant un pit voluminós.*)

PRIMER MINISTRE: Sí. Aquest vespre mateix. (*Riu.*) Algun dia t'explicaré què sap fer amb... (*imita el gest del MINISTRE indicant el pit.*)

MINISTRE DE LA SEGURETAT: No cal. Encara me'n faries venir ganes. I ja saps que jo sóc un marit fidel.

PRIMER MINISTRE: Sí, tu ets fidel. Ja sé que a tu les dones no t'interessen.

MINISTRE DE LA SEGURETAT: Exacte. És un tema massa... quotidiana. (*Silenci.*) Estan fent moviments.

PRIMER MINISTRE: ¿Fins a on volen arribar?

MINISTRE DE LA SEGURETAT: No ho sé. Però em temo que piquen amunt.

PRIMER MINISTRE: ¿Molt amunt?

MINISTRE DE LA SEGURETAT: Tan amunt com tu.

PRIMER MINISTRE: ¿Segur? ¿Pel dia 9?

MINISTRE DE LA SEGURETAT: Pel dia 9. No n'hem pogut treure l'aigua clara, però en tenim indicis. Van a matar, Ricard, van a matar.

PRIMER MINISTRE, *reflexiu*: ¿Una copa?

MINISTRE DE LA SEGURETAT: Bourbon. Plena.

El PRIMER MINISTRE prepara dues copes i n'allarga una al MINISTRE.

PRIMER MINISTRE: Hi he parlat. Fa una estona. Ha vingut a veure'm amb l'excusa d'aquella farsa de projecte de Ciència i Tecnologia. Ni ell, no se la creu, aquella merda.

MINISTRE DE LA SEGURETAT: Ha vingut a negociar pel dia 9.

PRIMER MINISTRE: Sí.

MINISTRE DE LA SEGURETAT: Quin fill de puta. (*Silenci.*) No m'ho crec.

PRIMER MINISTRE: ¿El què?

MINISTRE DE LA SEGURETAT: Que hagi vingut a negociar. Et vol ensarronar.

PRIMER MINISTRE: No ho descarto.

MINISTRE DE LA SEGURETAT: ¿Què li has ofert?

PRIMER MINISTRE: El Pujades i el Cases a l'executiva.

MINISTRE DE LA SEGURETAT: ¿El Pujades?

El PRIMER MINISTRE fa un silenci d'assentiment. El MINISTRE DE LA SEGURETAT s'aixeca, alterat.

MINISTRE DE LA SEGURETAT: Collons, Ricard! Collons!

PRIMER MINISTRE: Tranquil, Antoni. D'alguna manera l'havia de distreure. M'ha amenaçat.

MINISTRE DE LA SEGURETAT: O sigui...

PRIMER MINISTRE: O sigui que sí. Estan fent moviments. I en deuen estar molt segurs, deuen tenir-ho molt ben pensat, perquè m'ho ha plantat a la cara, així, «el dia 9 potser fotrem un merder».

MINISTRE DE LA SEGURETAT, *tornant a seure*: Entesos. L'has distret. Però no m'ho crec. No en fan prou. Creu-me, Ricard, piquen molt amunt, aquesta vegada. Van per tu. No és només fotre un merder al congrés. Volen la teva pell.

Sona el mòbil del PRIMER MINISTRE.

PRIMER MINISTRE: Disculpa'm un moment. (*Obre el mòbil.*) Dignes. Sí. Ja t'he dit que et trucaré. Sí. Al vespre. Molt bé, bufona. Fins després. Escolta, ara desconnectaré el mòbil, ¿eh? Tinc una reunió i després una visita oficial. Ja et truca-

ré. (*Apaga el mòbil. Al MINISTRE DE LA SEGURETAT:*) Li regalimen les calces.

MINISTRE DE LA SEGURETAT: No m'estranya. (*Silenci breu.*) Volen la teva pell. Et poden emmerdar ben emmerdat.

PRIMER MINISTRE: ¿Tu creus? No sé com.

MINISTRE DE LA SEGURETAT: Collons, Ricard, sí que et poden emmerdar! Hi ha la... (*assenyala cap al mòbil*). I la malcarada (*assenyala cap a la porta*).

PRIMER MINISTRE: No pateixis per la Irene.

MINISTRE DE LA SEGURETAT: Ricard, ¿com pots ser tan potiner? (*Silenci.*) En el fons ets un ingenu.

PRIMER MINISTRE: Potser sí.

MINISTRE DE LA SEGURETAT: Mira, Ricard: el Carles Erra s'està morint de ganes de crucificar-te. Fa mesos que somia en la portada del diari, el fill de puta, n'estic segur. Potser ja la té feta i tot.

PRIMER MINISTRE: Em crucificaria si pogués. Però no pot. No sap res, de tot això. Ni en sabrà res.

MINISTRE DE LA SEGURETAT: ¿I el Mariscal? Has de vigilar, amb aquell marica. Ho xerrarà tot al Carles Erra. Li xerrarà tot el que pugui.

PRIMER MINISTRE: No li xerrarà res. Aquests païos són uns merdes. Fan veure molt més del que són.

MINISTRE DE LA SEGURETAT: No ho veig clar, Ricard. El dat pel cul aquest començarà a llançar merda aviat, es bellugarà frenèticament com un peix fora de l'aigua, ara que està atrapat.

PRIMER MINISTRE: El Mariscal està ben follat. El pal li entra pel cul i li surt per la boca. No es pot bellugar.

MINISTRE DE LA SEGURETAT: Hem d'anar amb compte. L'Eduard...

PRIMER MINISTRE: Sí. L'Eduard aprofitarà el que sigui.

MINISTRE DE LA SEGURETAT: El Pujades és una serp verinosa. I l'Eduard la té ensinistrada. (*Silenci.*) ¿Què fem?

PRIMER MINISTRE: Tu ets l'estrateg, Antoni. Jo tampoc m'ho acabo de creure, que l'Eduard s'hagi quedat content amb el pacte.

MINISTRE DE LA SEGURETAT: Són insaciables. (*Fa un glop. Medita.*) Contraataquem.

PRIMER MINISTRE: Ni tan sols sabem si ens estan atacant.

MINISTRE DE LA SEGURETAT: Esbrinem-ho. Esbrinem-ho i ataquem. Però fins al final. Com ells, Ricard, com ells.

PRIMER MINISTRE: ¿Fins al final?

MINISTRE DE LA SEGURETAT: Sí, fins al final.

PRIMER MINISTRE: Vigila, Antoni. No ens podem passar. El dia 9 és a tocar, i les eleccions també.

MINISTRE DE LA SEGURETAT: Ho puc fer net. Només cal que m'hi autoritzis i esbrinarem tot el que hem d'esbrinar.

PRIMER MINISTRE, *reflexionant*: ¿Quin grau de risc hi ha?

MINISTRE DE LA SEGURETAT: Molt baix. Treballarem net.

PRIMER MINISTRE: ¿I després?

MINISTRE DE LA SEGURETAT: Després, si tenim raó i van a matar, els matem nosaltres. Ja trobarem la manera.

PRIMER MINISTRE: D'acord. Però si és que no, que no piquen tan amunt, ens haurem d'aguantar i complir el pacte. El Pujades a l'executiva. Merda. Potser m'he precipitat.

MINISTRE DE LA SEGURETAT: Has fet bé. No hi havia sortida. Un pacte entre cavallers... S'havien de mantenir les aparences, tot tranquil com una bassa d'oli. Hi ha una possibilitat que sigui una bassa d'oli. Però no ho crec.

PRIMER MINISTRE: No sé què seria millor.

MINISTRE DE LA SEGURETAT: Jo sí.

PRIMER MINISTRE: Tu ets un guerriller. T'agrada la brega.

MINISTRE DE LA SEGURETAT: Si hi ha brega, els que quedaran socarrimats a la bassa d'oli roent seran ells.

PRIMER MINISTRE: Endavant, doncs. Tens l'autorització.

MINISTRE DE LA SEGURETAT, *aixecant-se i dirigint-se cap a la porta*: Molt bé, Primer Ministre. I a veure si la relaxes una mica, aquesta fera (*assenyala cap a la porta*). Em tracta amb més fredor que un tros de gel.

PRIMER MINISTRE: Fins aviat.

Surt el MINISTRE DE LA SEGURETAT. El PRIMER MINISTRE passeja, reflexiu. Sona el telèfon intern. El despenja.

PRIMER MINISTRE: ¿Has de marxar? D'acord. Escolta, abans entra un moment. (*Penja. En uns segons entra la SECRETÀRIA.*) ¿Podem mirar d'arreglar-ho?

SECRETÀRIA: ¿Arreglar què?

PRIMER MINISTRE: Això nostre. Tu ets molt important per mi, Irene. Molt.

SECRETÀRIA: Ja no et puc creure, Ricard.

PRIMER MINISTRE: Sí que em pots creure. Em creus. Potser no vols, però no hi pots fer res. M'estimes. M'estimes tant com jo a tu. I...

SECRETÀRIA: ¿Què?

PRIMER MINISTRE: Sé que no és el Primer Ministre, a qui estimes. M'estimes a mi. (*S'acosta a la SECRETÀRIA, se li posa al darrere i li posa les mans als pits.*) I em necessites. Em necessites, com jo et necessito a tu.

SECRETÀRIA, *deixant-se tocar*: Si fos important per tu... si t'importés més... Ni tan sols em demanes mai pel Sergi. Com si no existís.

PRIMER MINISTRE: No és això...

SECRETÀRIA: Se te'n fum. Se te'n fum ell, i jo també. (*Se n'a-*

parta, enèrgica.) ¿Què saps tu de la meua vida, Ricard? ¿Què saps tu, en el fons? De les dificultats que tenim...

PRIMER MINISTRE: ¿De diners?

SECRETÀRIA: No solament de diners.

PRIMER MINISTRE: Però també de diners, ¿oi? (*Acostant-se a ella un altre cop*.) Però això es pot arreglar.

SECRETÀRIA: ¿Ah, sí?

PRIMER MINISTRE: Mira, Irene, ja fa temps que hi dono voltes.

Tu creus que no, em llances a la cara que m'és igual, que sóc un egoista sense cor... No és veritat. Jo fa temps que hi penso, en tu i en el Sergi i en la vostra situació, i penso que no és just. Que moralment no és just. Que això s'ha d'arreglar.

T'ho arreglaré, Irene.

SECRETÀRIA: ¿Què vols dir?

PRIMER MINISTRE: Que t'ho arreglaré. Això dels diners. No vull que pateixis, per això. No has de patir, per això.

SECRETÀRIA: ¿Però com...?

El PRIMER MINISTRE passeja.

PRIMER MINISTRE: Això és cosa meua. Hi ha fons que... no s'han de justificar. Tu preocupat de donar al Sergi tot el que li faci falta. L'únic que vull és que estigieu bé, Irene.

La SECRETÀRIA es queda reflexionant, molt tocada.

SECRETÀRIA, *sense mirar-lo*: ¿Faries això per mi?

PRIMER MINISTRE: Faria tot el que fes falta. Faré tot el que faci falta.

La SECRETÀRIA va cap a la porta.

PRIMER MINISTRE: Irene.

SECRETÀRIA: ¿Sí?

PRIMER MINISTRE: Sobre allò d'abans del telèfon intern... Quan ha vingut l'Eduard Bertran...

SECRETÀRIA: No hi pateixis, Ricard. Només he escoltat el que m'interessava. Ja saps que la política no m'interessa.

PRIMER MINISTRE: Gràcies.

Surt la SECRETÀRIA. El PRIMER MINISTRE es queda meditant. Fosc lent.

ESCENA 3

Imatges en una pantalla. Una PRESENTADORA d'un noticiari de televisió.

PRESENTADORA: ... els preparatius pel congrés que el Partit Liberal Democràtic celebrarà els dies 9 i 10 d'abril. No s'esperen gaires sorpreses en el desenvolupament d'aquest congrés, que haurà de servir per revalidar Ricard Masseguer en la Secretaria General del partit i reforçar la seva posició com a candidat liberal democràtic a primer ministre, càrrec que ocupa des de fa set anys, en les eleccions previstes per al gener de l'any que ve. Tot i això, els analistes fan conjeitures sobre una possible renovació de la direcció executiva del partit en el congrés, i alguns apunten la possibilitat que el corrent crític liderat per l'actual ministre de Ciència i Tecnologia, Eduard Bertran, assoleixi més pes en la nova direcció. Aquests seran els grans protagonistes del congrés.

Apareixen en pantalla imatges de cada personatge de què parla la VEU EN OFF.

VEU EN OFF: Ricard Masseguer, cinquanta-tres anys, casat i amb dos fills. Des de fa dotze anys, secretari general del Partit Liberal Democràtic, i des de en fa set primer ministre del govern. Dirigent amb un gran carisma, reconegut fins i tot pels seus enemics més visceral, disposa d'un gran capital polític i és molt valorat per l'opinió pública, encara que al-

gus casos de corrupció que han esquitxat el seu entorn als últims temps l'han desgastat notablement. Alguns detractors l'acusen d'haver deixat de banda en la seva acció de govern les idees per les quals va entrar en la política. Eduard Bertran, cinquanta-dos anys, casat i sense fills. El gran amic, el conseller inseparable, la mà dreta de Ricard Masseguer fins que fa quatre anys un tèrbol cas de corrupció en què presumptament estava involucrat un cosí seu el va fer perdre la confiança de Masseguer. En cercles pròxims a Bertran, sempre s'ha interpretat la posició que va adoptar Masseguer en aquell cas com un gest mediàtic per preservar la seva imatge. Bertran va dimitir del seu càrrec com a ministre de la Seguretat i en el següent congrés del partit va perdre el control de la direcció executiva de la formació, que fins aleshores havia tingut amb el vistiplau de Masseguer. Home sagaç, treballador infatigable i eficient, en opinió dels que el coneixen bé. Actualment ocupa la cartera de Ciència i Tecnologia i encapçala el sector renovador del partit. Antoni Capdevila, quaranta-sis anys, solter, ministre de la Seguretat i ara com ara home fort del govern. Als darrers anys no ha deixat de guanyar poder i influència al si del partit, en una carrera política de trajectòria fulgurant. No són pocs els que li pronostiquen en un futur no gaire llunyà la màxima responsabilitat política al partit i al govern, per edat, per ambició, per capacitat de treball i per carisma. Capdevila és el gran exponent d'una nova generació de polítics que s'han format a l'ombra del poder des que el Partit Liberal Democràtic va accedir al govern fa set anys. Els seus detractors, sobretot els membres del sector renovador d'Eduard Bertran, l'acusen de manca d'ideologia i d'escassa sensibilitat.

Torna a aparèixer la PRESENTADORA en pantalla.

PRESENTADORA: Tenim amb nosaltres el periodista Jaume Iglésies, especialista en política nacional, per parlar d'aquesta qüestió. Bona tarda, senyor Iglésies.

Apareix en pantalla l'ANALISTA. Fa servir un cert to de set-ciències.

ANALISTA: Bona tarda.

PRESENTADORA: No n'hem d'esperar grans canvis, del congrés del Partit Liberal Democràtic, ¿oi?

ANALISTA: Sí, és així. Tot i els problemes que ha patit l'últim any la gestió del govern, el cert és que Ricard Masseguer té les coses controlades i no sembla que res li pugui impedir d'imposar-se a les veus crítiques que hi ha dintre del Partit Liberal Democràtic, per influents que siguin, i que continuï liderant el partit. Altrament, seria un daltabaix impensable: una hipotètica, i improbable, derrota al congrés l'obligaria moralment a renunciar de manera immediata al càrrec de primer ministre del govern, cosa que provocaria una crisi sense precedents.

PRESENTADORA: Aquesta hipòtesi, encara que sigui inversemblant, ¿provocaria un avançament de les eleccions?

ANALISTA: No necessàriament. És veritat que en aquest cas Masseguer tindria l'opció de dissoldre el Parlament i convocar eleccions anticipades, però segurament es decantaria per una renúncia al càrrec sense dissolució del Parlament, i el partit hauria de presentar-hi un nou candidat per ser investit. Però insisteixo que aquest escenari no té pràcticament cap possibilitat de fer-se realitat, entre altres coses perquè les eleccions són al gener i no crec que hi hagi ningú dintre del Partit Liberal Democràtic que es plantegi una crisi que els podria fer perdre les eleccions, malgrat que l'opo-

sició d'esquerra naufraga en un mar de dubtes i no hi veuen l'horitzó.

PRESENTADORA: Aleshores, el seu pronòstic és que el congrés dels dies 9 i 10 d'abril serà plàcid.

ANALISTA: Això no és tan segur. No és descartable que les dues grans faccions del partit lluitin pel control de l'executiva i fins i tot que escenifiquin una certa lluita interna.

PRESENTADORA: ¿Amb quina intenció?

ANALISTA: Marcar els territoris respectius, i fer una demostració de força adreçada a l'altra part i a la militància.

PRESENTADORA: ¿Se'n pot ressentir, d'això, la imatge pública del Primer Ministre?

ANALISTA: No. O en tot cas no gaire. Els incondicionals de Ricard Masseguer, capitanejats per Antoni Capdevila, són majoria en l'organització i controlen l'executiva. Potser voldran arribar a un pacte amb la facció d'Eduard Bertran per donar-los més veu en la nova executiva, en un gest de bona voluntat que enfortiria la imatge d'unitat davant de l'opinió pública.

PRESENTADORA: Precisament li volia preguntar sobre la posició d'Eduard Bertran en aquest congrés. ¿Què se'n pot esperar?

ANALISTA: Lluitarà per enfortir les posicions dels seus en l'executiva entrant. No és pas cap secret que a l'anterior congrés Bertran va fer mans i mànigues per aconseguir que el seu dofi, Jordi Pujades, ocupés el càrrec de vicesecretari d'Organització del partit, i la negativa rotunda de Ricard Masseguer és una espina que encara té clavada. Aquesta és la gran feblesa del Partit Liberal Democràtic, la ruptura entre Masseguer i Bertran després de la primera legislatura al govern.

PRESENTADORA: ¿Podem considerar que encara s'arrossegueu les conseqüències d'aquella ruptura?

ANALISTA: Potser no amb tanta virulència, almenys demostra-

da públicament, però la meua opinió és que sí. No hem d'oblidar que Masseguer i Bertran eren, per sobre de tot, grans amics, una parella astuta i eficient que va renovar a fons el Partit Liberal Democràtic i el va portar a on és ara. I com passa en totes les grans històries d'amor, quan arriba el desamor les conseqüències són tràgiques, perquè queden moltes ferides obertes, i fan mal. Eduard Bertran és imprevisible. ¿Qui havia de dir que, després de la ruptura, poc després que Ricard Masseguer el va fer dimitir del càrrec de ministre de la Seguretat, acceptaria la humiliació que suposava l'oferta d'una cartera menor al govern, com és la de Ciència i Tecnologia? Però la va acceptar, davant de l'estupefacció de tothom. Jo diria que fins i tot davant de l'estupefacció del Primer Ministre. És un home imprevisible, i encara no sabem si el seu afany de poder el farà mantenir-se molt de temps al govern malgrat les desavinences amb Ricard Masseguer o si està seguint una estratègia per arribar a controlar el partit. No hem d'oblidar que, encara que avui el seu pes específic en els òrgans de direcció sigui menor, la facció de Bertran té la simpatia d'una majoria de militants, que hi veuen la preservació dels principis ideològics tradicionals del partit, i que consideren l'acció de govern de Masseguer massa desideologitzada.

PRESENTADORA: Tres anys després de la ruptura entre Masseguer i Bertran, ¿es pot valorar avui que en el fons van prevaler les desavinences ideològiques?

ANALISTA: En part, sí. I en l'altra part hi va haver l'assumpte del cosí de Bertran, no ho oblidem. Ho va dir no fa gaire el Primer Ministre mateix en un sopar amb simpatitzants: Bertran li va demanar solidaritat en el cas de corrupció del seu cosí, i ell l'hi va donar, l'hi va donar tota, però després també li va demanar solidaritat amb el seu cosí, i ell va dir

que per aquí no passava, que no es podia solidaritzar amb un vulgar lladregot. Això ha sortit publicat i tot. No hi ha cap dubte que la relació entre Masseguer i Bertran ha marcat la vida política d'aquest país en els últims anys.

PRESENTADORA: Moltes gràcies, senyor Iglésies, per la seva anàlisi política, tan precisa i acurada com sempre.

ANALISTA: Gràcies a vosaltres.

Desapareix l'ANALISTA de la pantalla.

PRESENTADORA: I després de l'entrevista passem a altres temes que han marcat l'actualitat d'avui, dimecres 24 de març. Aquest migdia, a dos quarts de dotze, l'exdirector del Banc de Crèdit Familiar Albert Mariscal ha entrat a l'edifici de l'Audiència per declarar davant del jutge Melcior Orenich, que l'havia citat amb relació al presumpte frau de què se l'acusa en la seva gestió al front d'aquesta entitat bancària. La declaració davant del jutge Orenich ha durat més de tres hores, i a la sortida de l'Audiència, Mariscal no ha volgut fer declaracions. Aquest és el moment que recollien les nostres càmeres.

Imatges del BANQUER envoltat de PERIODISTES, càmeres i micròfons. Porta els cabells molt engomats.

BANQUER: No tinc res a dir. Res a dir. De moment. Deixi'm passar. Res a dir, avui. Parlaré aviat. Sisplau. Només aviso d'una cosa. No m'hi enfonsaré sol, en el fang. Penso estirar de la manta. Sisplau, aparti's.

Torna a aparèixer la PRESENTADORA en pantalla.

PRESENTADORA: Ara fem una pausa i tornem tot seguit amb altres notícies i el temps. Es confirma el bon temps que anunciàvem per aquests dies. Fins ara.

Fosc a la pantalla.

ESCENA 4

Dos espais paral·lels: el despatx oficial del MINISTRE DE CIÈNCIA I TECNOLOGIA i el despatx oficial del MINISTRE DE LA SEGURETAT. Cadascú per la seva banda, el MINISTRE DE CIÈNCIA I TECNOLOGIA i el MINISTRE DE LA SEGURETAT apaguen un televisor coincidint amb el fosc de la pantalla del final de l'escena anterior. Cadascú agafa el seu telèfon.

MINISTRE DE CIÈNCIA, *al telèfon, fent pauses quan escolta*: Sóc l'Eduard Bertran. Posa'm amb el senyor Pujades. Gràcies, maca. *(Silenci.)* Hola, Jordi. ¿Has vist les notícies? El Mariscal està fora de si. Que no s'enfonsarà sol en el fang i que estirà de la manta.

MINISTRE DE LA SEGURETAT, *al telèfon, fent pauses quan escolta*: Sóc el ministre. Posa'm amb el Joan Farrús. M'espero. *(Silenci.)* Hola, Joan. ¿Has vist les notícies? ¿Què t'ha semblat? Em fa patir... És que el Ricard és un ingenu. Aquest Mariscal dels collons li portarà problemes. Encara sort que al marica aquest no li queda gaire credibilitat.

MINISTRE DE CIÈNCIA: Sí. Xerrarà. Tard o d'hora xerrarà. L'Orénich el té agafat pels collons. *(Riu.)* Sí que li deu agradar. A veure si a més a més d'estirar de la manta també surt de l'armari. *(Riu. Encén una cigarreta.)* ¿Tu creus? ¿Se'n refiarà, de nosaltres? No sé... Potser més val esperar que xerri. Que xerri a tothom, a la tele. És tan vanitós que ho farà, ja ho veuràs.

MINISTRE DE LA SEGURETAT: No pateixis, nosaltres no sortirem

emmerdats, de tot això. Estem ben coberts. Ell no tant. És un ingenu. Tard o d'hora li donaran pel cul. Potser el Mariscal. Escolta, ahir li vaig fer una visita. Sí, està tranquil. Amb el cap en el dia 9. Vam parlar d'això.

MINISTRE DE CIÈNCIA: Deixem-ho, de moment. De moment fem la nostra. Ahir vaig parlar amb el Buda. Ja ho sé, no vaig tenir temps. Ens ha ofert càrrecs a l'executiva. El Cases i la Vicesecretaria d'Organització per tu. No ho sé. No ho sé, Jordi. Hem de fer la nostra. De moment acaba de redactar l'informe i de fer la llista alternativa. Però *top secret*. El Buda sospita que li volem fotre la festa enlaire. No ho sé, Jordi. Arribat el cas podem no presentar l'informe i retirar la llista alternativa. Potser seria bo aprofitar l'oportunitat i enfortir-nos a l'executiva. Això si no passa res de gros abans del dia 9. Hi ha coses que poden petar.

MINISTRE DE LA SEGURETAT: Em va donar carta blanca per anar pel Bertran i pel Pujades. Fil a l'agulla, Joan. Els hem d'enxampar. Ens els hem de carregar, a aquests fills de puta. Sobretot fes-ho fer a un parell que siguin de total confiança. No ens hi podem enganxar els dits. Que el meu nom no surti.

MINISTRE DE CIÈNCIA: Sí, això del Mariscal els pot esclatar a les mans. Però no ens hi posem, ara, en això. Que esclati sol, si ha d'esclatar. També poden passar altres coses. Potser podem fer que passin altres coses. No, no ho sé, per què ho dic. Hi ha coses estranyes en l'ambient. N'intueixo alguna de grossa. Però nosaltres tranquils, ¿eh, Jordi?, tranquils. No fem cap pas en fals. Que no sigui que per voler anar massa de pressa ens embrutem. Aquesta gent està plena de merda fins a dalt.

MINISTRE DE LA SEGURETAT: Que el material que es faci servir no surti del Ministeri. Ha de ser tot net, netíssim. Això, una empresa i factura a nom d'un organisme fantasma. No ens

hi podem enganxar els dits. Ningú respondria per nosaltres. No, no t'ho pensis pas, el Ricard se'n rentaria les mans i no ens coneixeria de res. S'ha de punxar el despatx de l'Eduard i el del Pujades. No, res més. Em moro de ganes de saber quina n'estan preparant, aquests. Sí, segur, pel dia 9. El Ricard els va oferir la Vicesecretaria d'Organització.

MINISTRE DE CIÈNCIA: Deixem que la merda surti. D'acord, t'ho dic, però no ens fem il·lusions. (*Silenci breu. Amb veu més confidencial:*) M'ha contactat la secretària del Buda. Sí, sí, creu-t'ho. Aquest matí a primera hora, amb una veueta de mosca morta, «¿senyor Bertran?, voldria parlar una estona amb vostè, però ningú ho ha de saber». Sí, jo també ho penso. L'olla està a punt de petar. No em deuràs dir que no hi ha coses estranyes en l'ambient... (*Riu.*) No t'ho volia dir fins haver-hi parlat.

MINISTRE DE LA SEGURETAT: No, no en fan prou, n'estic segur. N'estan preparant alguna i hem de saber què és. Em fa por que això del Mariscal... No sé, això d'estirar de la manta, potser aquells fills de puta ja hi han parlat. Que no, Joan, que el Mariscal no ens pot esquitxar, a nosaltres. Mira, el Ricard és el Ricard i nosaltres som nosaltres, ja m'entens. Sóc lleial, Joan, som lleials. Nosaltres som lleials al Primer Ministre. Però ni el Primer Ministre no ens pot demanar segons què. Si un està amb la porqueria per sobre el cap, amb la brutícia tapant-li els ulls i la closca, seria d'imbècils llançar-s'hi i ofegar-se amb ell.

MINISTRE DE CIÈNCIA: Si les coses van per on em penso, la festa del dia 9 serà molt més grossa del que s'imagina el Buda. Ja veurem. Aquest dissabte. Ningú ens ha de veure. Sí. Et trucaré de seguida. D'acord. Adéu.

El MINISTRE DE CIÈNCIA I TECNOLOGIA penja el telèfon. Fosc en el seu espai.

MINISTRE DE LA SEGURETAT: Nosaltres som lleials. Collons, mira la feina bruta que li farem ara. ¿El dia 9? Sí. ¿Què dius? ¿Jo, Secretari General? Nosaltres som lleials, Joan. Home... No es pot dir mai. Potser algun dia. Escolta, la feina ha de ser ràpida. Ha de ser aquest cap de setmana. Millor diumenge. Sí. D'acord. Tingue-me'n informat.

El MINISTRE DE LA SEGURETAT penja el telèfon. Fosc.

ESCENA 5

L'estudi de l'emissora de ràdio. Sona de fons Oh, Sister, de Bob Dylan. La LOCUTORA abaixa la música i llegeix un poema.

LOCUTORA:

¿Com dir-nos més germà i germana
si hem fet, plegats, el nostre dol?
¿Com parlarem de la fontana,
si fins l'herbei és mort al volt?
¿Per què en baixant de les eroles
seuríem vora els tamarius?
¿Per què mai més collir violes
ara que els cors s'han fet esquius?
¿Per què veurem el dia encara
—la nosa ardent, l'enuig sonor—
si quan s'aixequi l'alba clara
ens trobarem sense l'amor?

(Llegint, de vegades improvisant:) ¿T'ha agradat? Sí, és trist, ja ho sé; el títol és «Desolació», o sigui que... Però és molt bonic. És de Josep Carner. Preciós. Potser sí que en un dia com avui, que tornarà a ser esplèndid, hauria estat més adequat un poema més alegre, no dic que no. Però tenia ganes de llegir-te aquest. També hi ha la tristesa, en aquesta vida... i quina sort té qui la pot i la sap compartir. Tenir un amic, una amiga, i saber compartir-hi la tristesa. Saber plorar. Les dones en sabem més, de plorar. No ens fa tanta por. I som

més fidels a nosaltres mateixes. *(Pausa.)* ¿Som més fidels, les dones? ¿Què en penses, tu? Potser ho veuràs diferent si ets un home o si ets una dona. ¿Som més fidels, nosaltres que vosaltres? *(Pausa.)* ¿És important, la fidelitat? No parlo només de sexe. Això no té gaire importància, ¿no creus? Parlo de fidelitat en majúscules. I no només en la parella. Parlo de la fidelitat que ens pot tenir un amic, una mare, un company. De la fidelitat que podem tenir envers els nostres fills, els nostres veïns, el nostre país. Jo crec que la fidelitat, aquesta fidelitat de què et parlo, és important, molt important. El contrari de la fidelitat no és la infidelitat: és la traïció. Sí, és una paraula que sona molt forta, aquesta, ja ho sé: traïció. ¿I què és un traïdor? *(Pausa.)* ¿És feliç, un traïdor? ¿S'estima a si mateix, un traïdor? Potser l'home fidel, la dona fidel, ho és perquè s'estima a si mateix, a si mateixa. I això és bo. Molt bo. *(Pausa.)* D'acord, perdona, ja sé que encara tens els llençols enganxats al cos i el cervell no et rutlla gaire. Pensa-hi durant el dia, si vols. Aquest nou dia t'hi convidarà. Sembla que aquest any ens vol regalar una primavera deliciosa. Aprofita-la. I promet-me que avui tornaràs a pensar en mi un moment. Fins demà, fidelíssim amic, amiga fidelíssima. Són gairebé les vuit del dijous 25 de març, i la ciutat es desperta radiant.

La LOCUTORA s'aixeca i s'estira una mica. Agafa el mòbil i marca un número.

(Parlant pel mòbil, fent pauses quan escolta:) Hola!... ¿Què, avui tampoc? Home, Marc... Jo que parlo sempre per tu... pensant en tu... Escolta, ¿ja has solucionat allò del dia 9? ¿Encara no? Marc, m'empiparé, eh? M'empiparé molt si no ho solucionas. No és un aniversari de tants, és el nostre cin-

què aniversari, el cinquè, Marc. Ara no em vinguis amb això. Ho vam dir fa dos mesos, i el teu cap ho permetrà si l'hi dius amb temps. D'acord. Que d'avui no passi, ¿eh? Digue-li avui mateix. ¿Ens veurem aquest vespre? ¿Tampoc? Últimament tens molta feina. No vull dir res. Només he dit que últimament tens molta feina, res més. Escolta, no insinuo res, ¿d'acord? Estàs molt susceptible. Mira, deixem-ho. Et tornaré a trucar demà. Sí. A veure si demà al vespre ens podem veure. Que ja passo gana... Demà ja és divendres, que bé. M'estan passant molt ràpid, aquests dies. Podríem anar a la platja, el cap de setmana. No, què dius, si estarà fredíssima. A passejar per la sorra. ¿No t'agradaria? Ja en parlarem. Un petó. Et truco demà. Petonets. Déu. Déu.

Tanca el mòbil. Està trista. Fosc.

ESCENA 6

Imatges a la pantalla. El BANQUER i un PRESENTADOR d'un xou nocturn de televisió.

PRESENTADOR: ¿Estirarà de la manta?

BANQUER: Per això he vingut.

PRESENTADOR, *a la càmera*: Vull donar personalment les gràcies al senyor Albert Mariscal per haver triat «Les nits del colibrí» per parlar. Perquè el senyor Albert Mariscal vol parlar. Vol estirar de la manta, com diu ell. Ja ho va avisar fa un parell de dies, després que el jutge Melcior Orenich el va interrogar pel presumpte frau en la seva gestió com a director del Banc de Crèdit Familiar. Gràcies per ser aquí, senyor Mariscal.

BANQUER: Gràcies a tu, Pep. Jo tenia molt clar que quan parlés ho faria al teu programa, perquè no hi ha cap altre professional en aquest país tan honest, tan independent i que digui les coses tan clares com tu. Tu, Pep, dius les coses sense embuts, tal com són; ets com jo. Per això de vegades tenim problemes, Pep.

PRESENTADOR: Si continua llançant-me floretes pujarà molt la cotització que tinc entre les meves admiradores.

BANQUER: Tens una cotització altíssima, Pep, no sé si pot pujar més. I tracta'm de tu, sisplau.

PRESENTADOR, *descordant-se el botó de dalt de la camisa, fent el fatxenda*: Les hormones se'm comencen a destarotar...

BANQUER: Dignes que sí, home. Ja deus tenir unes quantes nenes ben acalorades.

PRESENTADOR: Posem-nos seriosos, senyor Mariscal.

BANQUER: De tu. Tracta'm de tu.

PRESENTADOR: Albert. M'imagino que deus estar passant per un dels pitjors moments de la teva vida.

BANQUER: Estic molt tranquil.

PRESENTADOR: ¿Estàs tranquil?

BANQUER: Tranquil·líssim. No tinc cap motiu per no estar-hi, Pep.

PRESENTADOR: ¿Com et va tractar el jutge Melcior Orenich?

BANQUER: El jutge Orenich està jugant amb foc. No sé què s'ha cregut, si és que per ser jutge es pensa que té dret a fer coses com les que fa. No vull parlar gaire d'ell, però està jugant amb foc.

PRESENTADOR: El jutge Orenich ha estat una peça clau de la vida d'aquest país dels darrers anys, i no solament en el camp judicial, sinó també en el polític.

BANQUER: És el que jo dic. ¿Què s'ha cregut, el jutge Orenich? Un individu que va deixar la carrera judicial per llançar-se a la política i en va sortir escaldat al cap de quatre dies, ¿què se'n pot esperar, ara? El jutge Orenich és un ressentit.

PRESENTADOR: Ja sé que no ens en pots explicar res perquè ho tens prohibit, però pel que sembla no vas sortir gaire content de la declaració davant del jutge.

BANQUER: És que no és si jo en vaig sortir content o no, Pep. No es tracta d'això. Aquí del que es tracta és d'una cosa molt grossa i molt fosca, i que estan embrutant el meu nom. Sóc víctima d'una infàmia, però tot s'aclarirà. Hauran de netejar el meu nom, Pep, no ho dubtis. I ja poden tremolar els que hi ha al darrere d'això, perquè tenen motius per tenir por. Jo no. Ells sí.

PRESENTADOR: ¿Qui són «ells», Albert?

BANQUER: Tot s'aclarirà, Pep, tot sortirà a la llum quan hagi de

sortir. Comprèn que ara no pugui explicar-ho tot. Només et dic que és gent important, molt important, els que han gosat deshonrar la meua imatge i el meu nom davant de l'opinió pública.

PRESENTADOR: Estàs molt dolgut.

BANQUER: És que és normal, Pep. Fa sis anys em van nomenar emprenedor de l'any, i el Ministre d'Economia en persona va proclamar que a aquest país li feia falta que una generació de joves s'emmirallés en mi. ¿I què ha passat en aquests sis anys? Que algú m'ho expliqui.

PRESENTADOR: Si et sembla bé, anem d'una manera una mica més ordenada. S'ha dit que en algun banc de fora hi ha un compte corrent obert per un teu col·laborador, i que en aquest compte bancari hi ha una xifra de set zeros.

BANQUER: És fals.

PRESENTADOR: Se t'acusa que aquests diners hi van arribar...

BANQUER: És que és fals, Pep, és completament fals. És una calúmnia.

PRESENTADOR: Se t'acusa d'haver-te enriquit, quan estaves al capdavant del Banc de Crèdit Familiar, «comprant» amb diners de l'entitat un secret d'estat.

BANQUER: Aquesta és la gran calúmnia. Perquè va ser al contrari, Pep, va ser al contrari.

PRESENTADOR: ¿Es va produir realment la compra d'un secret d'estat?

BANQUER: ¿Però quin secret d'estat? ¿Quina tonteria és aquesta?

PRESENTADOR: Vet aquí la pregunta que centenars de periodistes intenten respondre des de fa mesos. I estic segur que la nostra audiència es mor de ganes de saber-ne la resposta. ¿Hi ha o no hi ha secret d'estat?

BANQUER: És que va ser al contrari, Pep. Jo no sé de quin secret d'estat es tracta. Em van venir a veure i em van oferir això.

«Informació privilegiada», en van dir. Però no sé quina. Ni els vaig preguntar què era el que em venien, ¿entens? Em van dir que per mi seria una font de rajar diners i que ells em cobririen un tant per cent per haver ajudat a fer l'operació. Jo no ho vaig acceptar. Sempre m'he guiat per un principi d'honestedat màxima.

PRESENTADOR: ¿Qui eren els que et van venir a veure?

BANQUER: Uns no ningú. Gent a sou, ja m'entens.

PRESENTADOR: ¿Qui els pagava?

BANQUER: Home, gent de dalt, és clar. ¿Qui pot tenir una informació d'aquesta mena? Una informació dels pròxims moviments que faria Economia i Hisenda.

PRESENTADOR: ¿Com saps que era aquesta la informació que et volien vendre?

BANQUER: No, no ho sé, només ho suposo. Home, ¿què si no? Una cosa d'aquesta mena, una informació en el moment just per obrir una font de rajar diners.

PRESENTADOR: ¿Vols dir que hi ha gent del Ministeri d'Economia i Hisenda implicada en aquest assumpte?

BANQUER: O de més amunt, Pep.

PRESENTADOR: ¿De més amunt?

BANQUER: Sí.

PRESENTADOR: Un moment, un moment. Els nostres espectadors deuen estar expectants. Deixa que m'arrisqui. ¿Pot ser que estiguis apuntant al ministre Antoni Capdevila? ¿O al primer secretari d'Estat del seu ministeri, Joan Farrús?

BANQUER: No, no.

PRESENTADOR: Ho deia perquè més amunt que el Ministeri d'Economia... Actualment no hi ha ningú al govern que gaudeixi més de la confiança del Primer Ministre que el Ministre de la Seguretat.

BANQUER: Pel que jo sé, o millor dit, pel que jo no sé, ni el se-

nyor Capdevila ni el senyor Farrús no hi tenen res a veure. Almenys jo no en tinc cap constància. I no vull embrutar l'honor de persones que potser són persones íntegres com ho sóc jo.

PRESENTADOR, *en un to de veu transcendent*: Albert Mariscal: ¿estàs acusant el Primer Ministre d'un suposat intent de suborn i d'un delictes gravíssim de corrupció?

BANQUER: Jo no dic res, Pep, no dic res. Però mira: tres setmanes després de negar-me a fer el tracte, vaig rebre una altra visita, i el suborn es va convertir en xantatge. I amenaces. M'han amenaçat, Pep, han arribat a amenaçar-me a mi i a la meva família. I ho han fet en nom «del que més mana, del que mana més de tots», m'ho van dir així i altres coses tan clares com aquesta. ¿Tu de qui creus que estaven parlant, Pep?

PRESENTADOR: ¿Penses de debò que al darrere d'aquest assumpte hi ha el Primer Ministre?

BANQUER: Jo no dic res, Pep. Ara, si em preguntes què penso jo, doncs home, què vols que et digui, jo ho tinc claríssim. Tinc molt clar com ha anat tota la història. I tot anirà sortint a la llum, perquè ara no es pot dir tot, comprèn-me, però tot anirà sortint a la llum i cadascú anirà a parar al lloc que li toca. Ja ho veuràs, Pep, ja ho veuràs.

PRESENTADOR, *a la càmera*: Les onze i vint minuts del divendres 26 de març. Estem parlant amb el senyor Albert Mariscal, i el que ens està explicant no té pèrdua. Una pausa per la publicitat i tornem tot seguit. No s'ho perdin.

Fosc a la pantalla.

ESCENA 7

El despatx oficial del MINISTRE DE CIÈNCIA I TECNOLOGIA. El MINISTRE i la SECRETÀRIA del Primer Ministre. La SECRETÀRIA està nerviosa.

MINISTRE DE CIÈNCIA: ¿Vol beure alguna cosa, senyora Font?

SECRETÀRIA: No, gràcies. Aigua. Una mica d'aigua, sisplau.

MINISTRE DE CIÈNCIA: De seguida. *(Buscant al moble bar:)*

Haurà de ser tònica. ¿Li va bé una tònica?

SECRETÀRIA: Sí. Gràcies.

El MINISTRE DE CIÈNCIA allarga un got amb tònica a la SECRETÀRIA. La SECRETÀRIA mira amb una certa ànsia en direcció a la porta, que està mig oberta. El MINISTRE DE CIÈNCIA va cap a la porta i la tanca.

MINISTRE DE CIÈNCIA: No pateixi, senyora Font. No hi queda ningú, aquí, un dissabte a la tarda. I la clau de la porta principal d'aquest departament només la tenim jo i la meva secretària, i ja m'he assegurat que la meva secretària sigui lluny, a la muntanya, gaudint d'un meravellós cap de setmana de primavera amb el seu meravellós marit i els seus meravellosos fills. Vostè em va dir que ningú ens havia de veure i ningú ens veurà.

SECRETÀRIA: Estic una mica nerviosa perquè...

MINISTRE DE CIÈNCIA: Perquè li costa dir-me el que m'ha de dir, ¿oi? Li ha costat decidir-se a venir-me a veure.

SECRETÀRIA: Sí.

MINISTRE DE CIÈNCIA: De fet, li ha costat un any i mig. *(Somriu.)* Millor tard que mai.

SECRETÀRIA: Senyor Bertran, quan vostè em va dir... quan em va proposar que... traís el Ricard...

MINISTRE DE CIÈNCIA: «Trair» és una paraula molt forta.

SECRETÀRIA: En aquell moment jo mai hauria fet res que pogués fer mal al Ricard.

MINISTRE DE CIÈNCIA: Però les coses han canviat. ¿Veritat?

SECRETÀRIA: Sí.

MINISTRE DE CIÈNCIA: I ha decidit venir-me a veure. Però encara no sap si fa ben fet.

SECRETÀRIA: Sí.

MINISTRE DE CIÈNCIA: Fa ben fet. Si ha vingut és perquè té motius de sobra.

SECRETÀRIA: Suposo que sí.

MINISTRE DE CIÈNCIA: Li agraeixo molt que fa un any i mig no en digués res, al Ricard, de la meva... proposta. *(Silenci.)* Vostè dirà. *(Silenci.)* No pateixi, senyora Font. *(Se li acosta.)* No tingui un excés d'escrúpols. ¿Que els té, el Ricard? El Ricard està podrit. Està ben podrit per dins. Vostè també ho sap, ¿oi? Vostè sap que no es mereix la seva lleialtat. Ja no.

SECRETÀRIA: Ja no.

MINISTRE DE CIÈNCIA: Si li dic això és perquè jo també he passat per aquí, senyora Font. Ningú sap millor que jo com la paga, el Ricard, la lleialtat, com xucla les persones i després les llença a les escombraries.

SECRETÀRIA: Té raó. *(Tremolant:)* Jo...

Silenci. El MINISTRE DE CIÈNCIA es queda mirant la SECRETÀRIA bocabadat: finalment ho ha entès. Encén un cigarret.

MINISTRE DE CIÈNCIA: Vostè és amant del Ricard. (*Gairebé per ell mateix:*) És clar. (*Silenci.*) El Ricard l'enganya.

SECRETÀRIA: Sí. Amb una tal Sònia, una militant que va conèixer durant la campanya.

MINISTRE DE CIÈNCIA: Ja. (*Intenta adoptar una veu comprensiva:*) La comprenc. El Ricard no estima ningú. Es mereix un càstig, una cosa que li faci veure per sempre més que no es pot anar per la vida així, arrasant, cremant persones. Persones com vostè i com jo. (*Silenci.*) ¿Li fa por, la venjança? ¿Li sembla una paraula lletja? Diguem-ne justícia. ¿Vol fer un acte de justícia? Jo ho vull. ¿Ho vol, vostè?

SECRETÀRIA, *agafant forces*: Sí. (*Des d'aquest moment es mostra més desimbolta.*)

MINISTRE DE CIÈNCIA: Molt bé. A veure, pensem-hi bé. ¿Va veure ahir al vespre l'entrevista a Mariscal?

SECRETÀRIA: Sí.

MINISTRE DE CIÈNCIA: Va acusar implícitament el Ricard de corrupció. Potser vostè en sap alguna cosa més.

SECRETÀRIA: No en sé gaire res.

MINISTRE DE CIÈNCIA: ¿És veritat el que va dir?

SECRETÀRIA: Ui, no. No. Mariscal és un mentider.

MINISTRE DE CIÈNCIA: No en tinc cap dubte. Però, ¿hi té alguna cosa a veure, el Ricard, en tota la història?

SECRETÀRIA: Sí. Però no sé fins a quin punt. A mi aquestes coses mai m'han preocupat gaire. El que sí sé és que Mariscal va fer una fortuna que va desviar a l'estranger. Un dia vaig sentir una cosa així.

MINISTRE DE CIÈNCIA: ¿I tot allò que va rebre visites des de dalt...?

SECRETÀRIA: Jo no ho sé, però si vaig encaixant les peces del que he anat pescant, no és veritat. El frau el va preparar Mariscal mateix des del banc. Però que ha tingut tractes amb el Ricard, això segur. I també amb Antoni Capdevila.

MINISTRE DE CIÈNCIA: Amb Antoni Capdevila...

SECRETÀRIA: De fet, al Ricard no li costa gaire fer negocis bruts amb la gent.

Silenci. El MINISTRE DE CIÈNCIA observa la SECRETÀRIA.

MINISTRE DE CIÈNCIA: Senyora Font, si ha vingut a veure'm és perquè porta alguna cosa. ¿Què vol dir això que al Ricard no li costa gaire de fer negocis bruts? (*Silenci.*) Senyora Font. (*S'hi acostava.*) Expliqui-m'ho.

SECRETÀRIA: Fa uns quants dies el Ricard em va oferir un tracte.

MINISTRE DE CIÈNCIA: ¿Quin?

SECRETÀRIA: Diners. (*Sospira.*) Tinc un fill paraplègic. Té nou anys. Ens fan falta diners, i no sabem d'on treure'ls.

MINISTRE DE CIÈNCIA: I li ha ofert diners... molts diners a canvi de continuar la relació.

SECRETÀRIA, *un punt exaltada*: Senyor Bertran, jo he estimat molt el Ricard. L'estimava molt.

MINISTRE DE CIÈNCIA: L'entenc.

SECRETÀRIA: Me n'ha fet moltes, però el que no puc tolerar, el que no li penso perdonar mai, és que m'hagi tractat com una prostituta.

MINISTRE DE CIÈNCIA: ¿D'on trauria els diners? ¿Ho sap?

SECRETÀRIA: Em va insinuar... Dels fons reservats.

MINISTRE DE CIÈNCIA: Dels fons reservats. (*Somriu.*) Dels reservats. (*Silenci.*) ¿Ha decidit rebutjar per principis uns diners que necessita pel seu fill? L'admiro.

SECRETÀRIA, *decidida*: No m'admiri. Vull aquests diners. Em fan falta aquests diners. La meva informació no és... gratuïta.

MINISTRE DE CIÈNCIA: Ah. Ja l'entenc. És clar que no. No hi ha res de gratuït, en aquest món.

SECRETÀRIA: Però si he de triar vull obtenir el que em fa falta negociant, com fan vostès, i no fent de puta. He après coses.

MINISTRE DE CIÈNCIA: És clar.

SECRETÀRIA, *després d'un silenci*: ¿Com ho farem?

MINISTRE DE CIÈNCIA: Això, deixi-ho a les meves mans. Vostè només s'ha de preocupar que el tracte que li ha proposat es faci efectiu... aparentment. (*Notant el malestar de la SECRETÀRIA:*) No hi ha altre remei. Que li doni els diners. Després ja procuraré que algun diari faci un exercici de periodisme d'investigació (*somriu cínicament*), i que tot surti a la llum.

SECRETÀRIA: ¿I com quedaré jo?

MINISTRE DE CIÈNCIA: No pateixi. La investigació periodística conclourà que vostè no coneixia l'origen dels diners. Que ingènuament ho entenia com un regal personal del Ricard. I després doni'm temps per arreglar-ho. D'aquí a uns quants mesos, quan tot hagi passat, li procuraré tots els diners que li fan falta pel seu fill.

SECRETÀRIA, *després d'un silenci*: Tinc por. I no vull... tornar a ser la puta del Ricard.

MINISTRE DE CIÈNCIA: No ho serà. Vostè està negociant. Està negociant amb mi i estarà... negociant amb ell. Miri-s'ho així. (*Silenci.*) Ho ha de fer, senyora Font. Pel seu fill. Per vostè. Per la seva dignitat. Per justícia.

*La SECRETÀRIA es queda mirant el MINISTRE DE CIÈNCIA.
Fosc.*

ESCENA 8

Espai d'acció múltiple: s'ha de representar el despatx oficial del MINISTRE DE CIÈNCIA I TECNOLOGIA, el despatx oficial del MINISTRE DE LA SEGURETAT i el despatx de treball de la residència del PRIMER MINISTRE. Poden ocupar un lloc de l'espai escènic revestit de caràcter simbòlic. Cada una de les accions dels personatges anirà acompanyada d'una veu de ràdio (la VEU 1 DE LA RÀDIO de l'escena 2, una VEU 2 DE LA RÀDIO o la LOCUTORA de les escenes 1 i 5), que serà la que indicarà el dia i l'hora en què transcorre l'acció.

VEU 2 DE LA RÀDIO: Diumenge, 28 de març. Les cinc de la matinada. Fa una nit plàcida.

Mentrestant, un parell d'AGENTS del Ministeri de la Seguretat, vestits de negre i als quals no se'ls veu la cara, col·loquen micròfons camuflats en diversos llocs de l'escenari, mentre el MINISTRE DE LA SEGURETAT beu una copa amb cara somrient.

VEU 1 DE LA RÀDIO: Són les deu del matí del dilluns 29 de març. Fa un dia magnífic de primavera. Les notícies.

Mentrestant, el PRIMER MINISTRE pren una copa, apareix la seva SECRETÀRIA, es diuen alguna cosa, ell li acaricia els cabells.

VEU DE LA LOCUTORA: Són gairebé les vuit del dimarts 30 de març, i la ciutat es desperta radiant.

Mentrestant, el MINISTRE DE CIÈNCIA I TECNOLOGIA parla per telèfon i un AGENT del Ministeri de la Seguretat, assegut d'esquena al públic davant d'un aparell, grava la conversa.

VEU DE LA LOCUTORA: Són gairebé les vuit del dimecres 31 de març, i la ciutat es desperta radiant.

Mentrestant, el MINISTRE DE LA SEGURETAT rep del seu PRIMER SECRETARI d'Estat una casset. Brinden.

VEU 1 DE LA RÀDIO: Són les deu del matí del dijous 1 d'abril. Fa un dia ennuvolat. Les notícies.

Mentrestant, parlen el PRIMER MINISTRE i el MINISTRE DE LA SEGURETAT. El MINISTRE va fent que no amb el cap. Després se'n va, es treu la casset de la butxaca, la mira i somriu.

VEU 1 DE LA RÀDIO: Són les deu del matí del divendres 2 d'abril. Fa un dia gris. Les notícies.

Mentrestant, el PRIMER MINISTRE és amb la SECRETÀRIA, la qual, agenollada, li fa una fel·lació. En una altra banda de l'escenari, el MINISTRE DE CIÈNCIA I TECNOLOGIA exhala el fum d'una cigarreta i somriu. En la banda oposada de l'escenari, el MINISTRE DE LA SEGURETAT pren una copa i somriu. Fosc.

ACTE II

ESCENA 1

L'estudi de l'emissora de ràdio. Sona de fons Change of the Guard, de Bob Dylan. La LOCUTORA, dreta i una mica excitada, parla pel mòbil.

LOCUTORA, *fent pauses quan escolta*: ¿Tens els pebrots de dir-me això? Ara resulta que el senyor es creu en el dret d'estar enfadat perquè el desperto d'hora... Ets un egoista, Marc. Però com... (*se li fa un nus a la gola*), com m'has pogut fer això... ¿Que no et faci cap drama? ¿I què vols que faci, eh? ¿Que organitzi una festa? ¿O potser un sopar romàntic amb tres espelmes i que hi convidi la Sònia? ¿T'agradaria, veritat? Després de sopar te la podries follar davant meu. ¿O t'estimaries més fer-ho amb mi i que ella mirés?, vés a saber si et donaria morbo. I jo que estava preparant el nostre aniversari amb tota la meva il·lusió... He de penjar. Ets un cabronàs.

Tanca el mòbil. Alterada, va fins a la taula i mira uns papers. Es prepara per parlar pel micròfon. Fa un esforç.

(*Pel micròfon. No llegeix:*) Robert Zimmerman. El gran Bob. Sí, ja sé que sóc una mica reiterativa. Una pesada. Què vols que et digui. Però, si m'escoltes, si em continues escoltant, si estàs amb mi, aquí, fent-me companyia, és perquè m'acceptes com sóc, ¿no? M'estimes. I jo t'estimo a tu, amic fidel, amiga fidel. A tots, a totes: Martí, Pere, Andreu, Adrià, Clara, Lluïsa, Blanca, Sònia. Sí, a tu també, Sònia. En la vida de

totes les dones més tard o més d'hora sempre s'hi creua una Sònia. Estimem-nos. I estimem-nos a nosaltres mateixos, a nosaltres mateixes. ¿Què ens queda, si no? Ens estimem poc. En general ens estimem poc. A vegades ens diuen que ens estimem massa. Mentida. Ens estimem poc. Per això el món va com va. El gran Bob.

Engega el CD amb un altre tema de Bob Dylan, A Hard Rain's a-Gonna Fall. Agafa el mòbil.

(Parlant pel mòbil:) Ets un cabronàs. Només faltaven quatre mesos per casar-nos, Marc, quatre mesos. ¿I ara què farem? ¿Eh? *(Se sent el soroll de l'aparell de fax que hi ha sobre la taula. Parla mentre va recollint el fax que arriba.)* ¿Que et sents pressionat? Quina barra que tens. ¿I com et penses que em sento, jo? *(El seu interès es va desviant cap al fax.)* Per culpa teva estic tan descentrada... M'estic convertint en una incompetent, i a mi m'agrada fer bé la meua feina, ¿entens? *(Mirant el fax.)* La mare de... No parlo amb tu. ¿Què? He de penjar.

Tanca el mòbil. Llegeix el fax amb incredulitat. Pren unes notes, nerviosa. Repassa els fulls del fax. Finalment, abaixa la música, que a partir d'ara se sentirà baixa. S'inclina sobre el micròfon.

(De vegades dubtant, confirmant-ho en el fax o llegint:) Hi ha una notícia d'última hora. Acaba d'arribar ara mateix. Segons ens han informat, el diari *L'Univers* publica a la portada de la seva edició d'aquest matí que el Primer Ministre, Ricard Masseguer, va subornar la seva secretària personal per obtenir-ne favors sexuals. *L'Univers* presenta la informa-

ció, que ocupa tota la portada del diari, amb el titular *Sexe pagat entre tots*, i l'acompanya amb una fotografia de mida gran del Primer Ministre i una de més petita de la seva secretària, la senyora Irene Font, presumpta víctima del suborn. En la informació recollida a les pàgines interiors, i sota el titular *Sexe i corrupció a la casa del govern*, es detallen alguns aspectes de l'escàndol. Segons s'hi explica, la informació és el fruit d'una investigació duta a terme per dos periodistes de *L'Univers*, que ahir mateix van contactar amb la senyora Font i van arrencar-ne el que sembla ser una confessió dels fets. El diari hi dedica també l'editorial del dia, signat pel director mateix del rotatiu, Carles Erra Peris, en què s'exigeix la dimissió immediata del Primer Ministre i que afronti les responsabilitats penals que pugui tenir. *(Silenci.)* Estimat oient, estimada oient... No sé què dir. Estic... bocabadada, i suposo que tu també. I ens n'hem d'anar de seguida. Acabem avui d'aquesta manera tan... sorprenent. Rebràs més informació en els serveis de notícies. Són gairebé les vuit del dissabte 3 d'abril, i el rostre del cel amenaça amb una gran tempesta sobre la ciutat.

Fosc. Transició lenta cap a l'escena 2. Se sent, in crescendo, A Hard Rain's a-Gonna Fall.

ESCENA 2

Imatges a la pantalla. La PRESENTADORA del noticiari de televisió.

PRESENTADORA: ...des d'ahir a primera hora del matí no es parla de res més a tot el país, que està literalment commocionat. Una de les expectatives que s'havien generat en el dia d'avui era que la víctima del presumpte suborn, Irene Font, pogués fer alguna declaració als mitjans de comunicació. L'expectativa, però, s'ha vist satisfeta només parcialment i de manera molt breu.

Apareix en pantalla la SECRETÀRIA del Primer Ministre, sortint d'un cotxe i dirigint-se apressadament a l'interior d'un edifici, on l'esperen alguns PERIODISTES sota la pluja.

PERIODISTA 1: Senyora Font, només un parell de preguntes, sisplau.

PERIODISTA 2: Senyora Font, ¿quina opinió té de la nota que ha fet pública avui el Primer Ministre?

SECRETÀRIA: Sisplau. Sisplau. *(Mirant de passar entre els PERIODISTES.)*

PERIODISTA 3: ¿És cert que no coneixia la procedència dels diners que li va oferir el Primer Ministre?

SECRETÀRIA: Sisplau. Plou molt.

PERIODISTA 2: ¿Quina opinió li mereix que el Primer Ministre

la volgués comprar amb fons destinats a la lluita contra l'organització terrorista Gamma?

SECRETÀRIA, *aturant-se per contestar la pregunta*: ¿Quina opinió vol que en tingui? Si és veritat, molt malament. Però jo no en sé res, d'això. Sisplau, m'estic quedant completament xopa. *(Entra a l'edifici.)*

Torna a aparèixer en pantalla la PRESENTADORA.

PRESENTADORA: Haurem d'esperar encara un temps per conèixer més detalls de l'escàndol. Tanmateix, ja s'han alçat algunes veus demanant responsabilitats polítiques al Primer Ministre. En aquest sentit, el cap de l'oposició, August Pons, n'ha exigit la dimissió immediata, *(llegeix)* tant si és culpable com si és innocent, per netejar de seguida la imatge nefasta del país que l'escàndol està causant en l'opinió pública internacional *(deixa de llegir)*, segons ha declarat fa unes hores. Pons també ha sol·licitat la dissolució urgent del Parlament i la convocatòria anticipada d'eleccions generals. D'altra banda, segons ha pogut saber la nostra redacció, el jutge Melcior Orenich ha expressat en cercles de la seva confiança que el Parlament ha de retirar la immunitat al Primer Ministre i que aquest hauria de retre comptes a la justícia. I encara més reaccions adverses als interessos de Ricard Masseguer: el banquer Albert Mariscal, que com vostès saben darrerament ha estat notícia per motius judicials, va afirmar ahir al vespre en una entrevista en un programa de televisió que *(llegeix)* «aquest escàndol no em sorprèn, perquè al voltant de Ricard Masseguer només hi ha merda, molta merda» *(deixa de llegir)*, va dir textualment. Ens falta per saber quines han estat les reaccions que s'han produït en cercles pròxims al Primer Ministre, i si des del govern ja s'ha fet algu-

na declaració oficial. N'està al corrent el nostre company Marcel Terrades. Marcel, bona nit.

Apareix en pantalla el REPORTER. Resulta evident que està encantat de fer-se càrrec de la notícia.

REPORTER, parlant a l'aire lliure al bell mig d'una plaça, d'esquena a un gran edifici, i protegint-se d'una pluja intensa amb un paraigua: Bona nit, Mònica, encara que avui això sigui només l'expressió d'un desig, més que no pas una realitat. Efectivament, com has dit abans, des de fa trenta-sis hores no es parla de cap altra cosa. El terratrèmol que ha provocat l'escàndol de la presumpta corrupció sexual que envolta el Primer Ministre és tan fort, el sisme és tan espectacular, que encara ara hi ha en la ment de tothom una estranya barreja d'incredulitat, indignació, vergonya i confusió. Ha passat tan poc temps des que l'edició d'ahir de *L'Univers* va disparar el tret de sortida d'aquesta història, que encara són moltes les preguntes que planen en l'ambient, un ambient tens, i s'ha de dir que el temps meteorològic no ajuda gaire a asserenar els ànims. De moment, Mònica, l'escàndol ja ha estat batejat amb un nom que corre de boca en boca: el *secregate*.

PRESENTADORA: ¿S'ha produït ja l'esperada reacció des de la casa del govern?

REPORTER: Sí i no, Mònica. No s'ha produït la reacció que s'esperava del Primer Ministre, en el sentit d'una roda de premsa o l'anunci d'alguna presa de decisió. L'única cosa que s'ha fet des de la casa del govern ha estat la distribució d'una brevíssima nota signada pel Primer Ministre, que diu, textualment (*llegeix*): «Nego rotundament la veracitat de la informació apareguda en un mitjà de comunicació en què se

m'acusa de suborn a la senyora Irene Font, secretària meva, i de malversació de fonts públics. En els pròxims dies, o hores, faré una declaració pública al país sobre aquest tema. Mentrestant, prego als mitjans que tractin la qüestió amb el màxim rigor i la màxima seriositat, i demano a la ciutadania que mantingui la seva confiança en l'honestedat del Primer Ministre i del govern fins que tot hagi quedat aclarit. El Primer Ministre, en data de quatre d'abril» (*deixa de llegir*). Res més diu de moment el Primer Ministre, Mònica, encara que com et pots imaginar l'anunci d'una imminent compareixença pública ha aixecat una enorme expectació i múltiples especulacions.

PRESENTADORA: ¿Quines altres reaccions s'han produït al si del govern al llarg del dia d'avui? S'estava esperant amb una certa impaciència l'opinió d'Antoni Capdevila, ministre de la Seguretat i home fort del govern.

REPORTER: En efecte, s'esperava i s'espera amb impaciència el que pugui declarar Capdevila, la mà dreta de Ricard Masseguer i home de la seva total confiança, però el cas és que el ministre ha declinat fer de moment qualsevol comentari i l'ha ajornat fins que, segons ha dit, hagi parlat amb el Primer Ministre i tingui més dades sobre el cas. Una prova del nerviosisme amb què s'està vivint el *secregate* en medis pròxims al Primer Ministre és l'actitud que ha mostrat avui cap als periodistes Joan Farrús, primer secretari d'Estat del Ministeri de la Seguretat. Aquestes són les imatges que han recollit les nostres càmeres.

En pantalla, es veu el PRIMER SECRETARI en un carrer, sota la pluja, encarant-se amb uns PERIODISTES i obrint-se pas amb algun cop.

PRIMER SECRETARI: Facin el favor. Facin el favor! Ja n'hi ha prou, ¿no? (A un PERIODISTA:) S'està extralimitant, amic. (Li dóna un cop de colze i entra en un cotxe.)

Torna a aparèixer el REPORTER en pantalla.

REPORTER: L'agressivitat de Joan Farrús potser és un indicatiu de la incomoditat que deu sentir en aquests moments el seu cap, el Ministre de la Seguretat. En canvi, qui sí ha accedit a parlar pels mitjans ha estat el Ministre de Ciència i Tecnologia, Eduard Bertran, que com és sabut és el cap visible del poderós corrent crític del Partit Liberal Democràtic. No se sabia quina seria la posició de Bertran davant de l'afer, i fins i tot s'havia arribat a especular que el ministre aprofitaria l'ocasió per debilitar, encara més, el Primer Ministre. Però les paraules de Bertran demostren fins a quin punt el Partit Liberal Democràtic ha decidit, almenys de moment, fer un exercici de cohesió interna i fer pinya entorn del seu Secretari General. Aquest és un fragment de les declaracions de Bertran.

Apareix en pantalla el MINISTRE DE CIÈNCIA I TECNOLOGIA, envoltat de micròfons.

MINISTRE DE CIÈNCIA: No tinc dubtes, repeteixo: no tinc dubtes de l'honestedat del Primer Ministre i de la transparència de la seva gestió. Precisament per garantir aquesta transparència, és urgent que s'obri una investigació a fons, que, n'estic convençut, restaurarà el bon nom del Primer Ministre. Tinguin paciència. Les coses tornaran tard o d'hora al lloc que els correspon. Com deuen recordar, no fa tant de temps jo també vaig sofrir a la meua pell, a causa d'un fa-

miliar pròxim, tota mena de calúmies i una persecució sistemàtica per part d'alguns, i sé com s'arriba a patir en circumstàncies com aquestes. És per això que avui, des d'aquí, vull expressar la meua lleial i sincera solidaritat al Primer Ministre.

Torna a aparèixer el REPORTER en pantalla.

REPORTER: L'opinió generalitzada entre els professionals de la comunicació és que la notícia és tan extraordinària, tan colpidora, que des del govern encara no s'ha sabut ni tan sols quina cara posar-hi. S'espera que amb el pas de les hores la situació es defineixi molt més.

PRESENTADORA: ¿Alguna cosa més, Marcel?

REPORTER: No, de moment no, Mònica. Des de la casa del govern, informant-los puntualment del *secregate*, Marcel Terrades.

PRESENTADORA: Gràcies. En acabar aquest noticiari, s'emetrà un programa especial en què s'intentaran esgronar alguns dels aspectes més foscos d'aquest escàndol. Són les nou i vint-i-set minuts de diumenge 4 d'abril. Ara fem una pausa i tornem tot seguit amb altres notícies i el temps. Plou a bots i a barrals i la previsió meteorològica no és gaire optimista. Fins ara.

Fosc a la pantalla.

ESCENA 3

Despatx oficial del MINISTRE DE LA SEGURETAT. En escena, el MINISTRE DE LA SEGURETAT, la SECRETÀRIA del Primer Ministre i el PRIMER SECRETARI D'ESTAT del Ministeri de la Seguretat. La SECRETÀRIA està asseguda; el MINISTRE i el PRIMER SECRETARI estan drets. És evident que la SECRETÀRIA se'n malfia.

MINISTRE DE LA SEGURETAT: ¿Vol beure alguna cosa, senyora Font?

SECRETÀRIA: Una tònica, sisplau.

El MINISTRE DE LA SEGURETAT allarga un got amb tònica a la SECRETÀRIA.

MINISTRE DE LA SEGURETAT: Relaxi's, senyora Font.

SECRETÀRIA: ¿Per què m'han fet venir?

PRIMER SECRETARI: La volem ajudar.

SECRETÀRIA: ¿Ajudar-me?

PRIMER SECRETARI: Sí.

SECRETÀRIA: ¿Per què?

MINISTRE DE LA SEGURETAT: Perquè està en perill.

SECRETÀRIA: ¿En perill? ¿Què vol dir?

MINISTRE DE LA SEGURETAT: Exactament això. Que està en perill. Un perill greu.

SECRETÀRIA: ¿Quin perill?

MINISTRE DE LA SEGURETAT: En perill de mort. De ser assassinada.

La SECRETÀRIA s'aixeca d'un salt.

SECRETÀRIA: ¿M'està... m'estan amenaçant?

PRIMER SECRETARI: Però quina bestiesa!

MINISTRE DE LA SEGURETAT: No, senyora Font. No és pas de nosaltres, de qui ha de tenir por.

SECRETÀRIA: No tinc por.

MINISTRE DE LA SEGURETAT: Sí que en té. És normal. Jo també en tindria en el seu lloc. L'hi diré més clarament: n'ha de tenir, de por.

SECRETÀRIA: Senyor Capdevila, ¿de qui se suposa que he de tenir por?

PRIMER SECRETARI, *després d'una pausa*: D'Eduard Bertran.

SECRETÀRIA: ¿D'Eduard Bertran?

PRIMER SECRETARI: Sí.

MINISTRE DE LA SEGURETAT: Senyora Font, ho sabem tot. Segui i relaxi's.

La SECRETÀRIA s'asseu.

PRIMER SECRETARI: Fa cosa de deu dies vostè va fer una visita a Eduard Bertran. Li va confiar el secret de les seves relacions amb Ricard Masseguer, i li va revelar que el Ricard l'havia intentat subornar.

SECRETÀRIA: Això és... fals.

MINISTRE DE LA SEGURETAT: És veritat, senyora Font. No ho negui.

PRIMER SECRETARI: Bertran la va convèncer perquè la cosa es fes pública i es formés l'escàndol que vostè ja sap. (*Somriu.*)
El *segregate*.

SECRETÀRIA: ¿Com ho saben, tot això?

PRIMER SECRETARI: No ho sabem; ho deduïm. És fàcil deduir

aquesta primera entrevista seva amb Bertran, perquè el que sí sabem segur és que va haver-hi una segona entrevista, amb Bertran i Pujades, exactament dimarts passat, dia 30 de març, cap a dos quarts de nou del matí.

La SECRETÀRIA beu del got, tensa. El MINISTRE DE LA SEGURETAT fa un gest al PRIMER SECRETARI, que agafa una casset.

PRIMER SECRETARI: El contingut d'aquesta segona entrevista és tot aquí. ¿Vol sentir-ne un trosset?

El PRIMER SECRETARI posa la casset en un magnetòfon i l'en-gega. Se senten les VEUS del MINISTRE DE CIÈNCIA I TECNOLOGIA, de Jordi PUJADES i de la SECRETÀRIA.

VEU DE LA SECRETÀRIA: ¿Quan rebré els diners pel meu fill?

VEU DEL MINISTRE DE CIÈNCIA: Aviat. Calculo que d'aquí a tres o quatre mesos podré acomplir la promesa que li vaig fer.

VEU DE LA SECRETÀRIA: I, ¿què passarà amb el Ricard?

VEU DEL MINISTRE DE CIÈNCIA: No tingui aquests escrúpols, ara. Ell no els tindria per vostè. No els ha pas tingut, per vostè.

VEU DE PUJADES: Així, ¿està decidida a tirar endavant? ¿Fins al final?

VEU DE LA SECRETÀRIA: Sí. ¿Quan?

VEU DE PUJADES: D'aquí a tres dies. I bum, esclatarà la bomba.

El PRIMER SECRETARI apaga el casset.

SECRETÀRIA: Són uns... Això que han fet és un delicte.

MINISTRE DE LA SEGURETAT: ¿I el que ha fet vostè no, senyora Font?

SECRETÀRIA, *després d'un silenci*: ¿Què pensen fer?

MINISTRE DE LA SEGURETAT: És que això no és tot, senyora Font. Ara entra el que li dèiem abans, que està en perill. Cregui'm, no l'hem feta venir per culpar-la de res. L'hem feta venir perquè vostè és la víctima innocent d'aquesta història.

SECRETÀRIA: ¿Què vol dir?

PRIMER SECRETARI: Quan vostè va marxar, la conversa entre Bertran i Pujades va continuar. Li convé sentir-la, aquesta conversa.

Passa la casset endavant i després l'engega. Se senten les VEUS del MINISTRE DE CIÈNCIA I TECNOLOGIA i de Jordi PUJADES. La SECRETÀRIA fa cara de sorpresa i en algun moment es mostra horroritzada.

VEU DE PUJADES: ¿Què et sembla?

VEU DEL MINISTRE DE CIÈNCIA: Ho farà. Aquesta meuca està rabiosa com una gossa en zel sense mascle. El Ricard ja ha begut oli. Està acabat. El seu futur és a la presó. No em farà gens de pena, gens ni mica. (*Silenci.*) Quan esclati la bomba, faltaran tres o quatre dies pel congrés. Haurà de plegar de primer ministre i de secretari general. El Capdevila no tindrà temps de reaccionar. Ens presentarem al congrés com l'única alternativa possible per fer front a la catàstrofe, els únics que podem assegurar netejar la cara del partit i posar-lo a punt per les eleccions generals.

VEU DE PUJADES: A la teva salut, Eduard. ¿Et puc dir ja primer ministre?

VEU DEL MINISTRE DE CIÈNCIA: Aviat, aviat. T'has de fer càrrec que la informació arribi al Carles Erra en el moment oportú. D'aquí a tres dies.

VEU DE PUJADES: El Carles Erra hi posarà una cara de gos famolenc davant d'un plat d'ossos.

VEU DEL MINISTRE DE CIÈNCIA: Es llançarà sobre el Ricard i li clavarà els ullals a la jugular.

VEU DE PUJADES: Confio que tot surti bé. Esperem que aquesta puta no es pixi a sobre en el moment de la veritat.

VEU DEL MINISTRE DE CIÈNCIA: No ens fallarà.

VEU DE PUJADES: Em fa por...

VEU DEL MINISTRE DE CIÈNCIA: ¿Què?

VEU DE PUJADES: Que té massa informació. Sap massa, Eduard. Si mai se li girés el cervell... Ens podria engegar a l'infern, ¿m'entens? Imagina que algun dia, no ha de ser ara, que algun dia se'n va de la llengua...

VEU DEL MINISTRE DE CIÈNCIA, *rient*: Amic Jordi... ¿M'has vist mai deixant un cap per lligar? ¿Què et penses, que sóc tan cretí de deixar córrer pel món aquest conill humit sabent tot el que sap?

Hi ha un silenci a la gravació.

PRIMER SECRETARI, *a la SECRETÀRIA*: Ara. Escolti.

VEU DE PUJADES: No fotis. Collons.

VEU DEL MINISTRE DE CIÈNCIA: Aquesta és la segona part del pla. La traiem del mapa. Eliminada. Després filtrem al Carles Erra que el crim ha estat ordenat pel Capdevila, potser a instàncies del mateix Ricard, per tapar-li definitivament la boca.

VEU DE PUJADES: Tres ocells d'un sol tret, i un tret definitiu, ¿no?

VEU DEL MINISTRE DE CIÈNCIA: Mai millor dit. (*Riu.*)

VEU DE PUJADES: ¿Quan ho farem?

VEU DEL MINISTRE DE CIÈNCIA: Un parell o tres de dies abans del congrés, quan el Primer Ministre ja estigui tocat de mort per l'escàndol. Serà el tret de gràcia. Posem-hi el dia 6.

VEU DE PUJADES: Però..., ¿no aixecarem sospites contra nosaltres?

VEU DEL MINISTRE DE CIÈNCIA: És possible que el Capdevila o el mateix Ricard ens acusin quan es vegin atrapats. Però, ¿quines proves tindran? Ningú els creurà. És massa gros, Jordi, és massa gros perquè algú se'ls pugui creure. I tampoc ningú se'ls voldrà creure, ningú hi tindrà cap interès. Ore-nich aprofitarà l'oportunitat que estava esperant per llançar-s'hi al damunt. Tot els incriminarà. El mòbil. Tenim per ells un mòbil perfecte. Inventat alguna prova per donar-la al Carles Erra. N'estarà encantat, i si li cal ell mateix se n'inventarà unes quantes més.

VEU DE PUJADES: A la teva salut altre cop, Eduard.

VEU DEL MINISTRE DE CIÈNCIA: I a la teva. Ja pots començar a rumiar quina cartera vols.

El PRIMER SECRETARI apaga el casset.

MINISTRE DE LA SEGURETAT: Senyora Font, si no fem alguna cosa demà l'assassinaran. Ja ho ha sentit: el dia 6. (*La SECRETÀRIA està tan horroritzada que no té ni esma de dir res.*) Tranquil·litzi's. Hem arribat a temps.

PRIMER SECRETARI: Com pot comprovar, de vegades és bo cometre una petita irregularitat (*assenyala cap al casset*) per obtenir una informació com aquesta. I salvar vides. La seva.

MINISTRE DE LA SEGURETAT: I la nostra. La del Ricard, la meua i la del Joan (*assenyala el PRIMER SECRETARI.*) Pot confiar totalment en nosaltres: som dins del mateix barco. Encara que vostè pugui pensar que la seva vida no ens importa, comprendreu que la volem viva, la volem viva molts anys, perquè n'hi ha que ja ens volen condemnar a cadena perpètua per un crim que cometran ells.

SECRETÀRIA: Déu del cel...

MINISTRE DE LA SEGURETAT: No pateixi. Hem arribat a temps, ja l'hi he dit abans. (*Treu la casset del magnetòfon.*) Ho tenim tot aquí. Afortunadament. (*Dóna la casset al PRIMER SECRETARI.*)

SECRETÀRIA, *mirant de sobreposar-se*: Denunciem-los.

MINISTRE DE LA SEGURETAT: És una possibilitat, sí. Portem ara mateix aquesta cinta al jutjat. ¿Com ho veu?

SECRETÀRIA: Sí.

MINISTRE DE LA SEGURETAT: I quan senti la cinta, el jutge sabrà immediatament que vostè ha conspirat amb Bertran i Pujades contra el Primer Ministre. Ells a la garjola per intent d'assassinat, el Primer Ministre a la garjola per malversació de fons públics, i vostè també a la garjola, senyora Font, vostè també, per col·laboració en la malversació de fons i potser per conspiració contra l'Estat. Francament, no em sembla pas la més recomanable, per vostè, aquesta opció. (*La SECRETÀRIA està a punt de dir alguna cosa.*) ¿Se li fa estrany que miri tant per vostè? No se'n refia, ¿oi? No, senyora Font, no s'enganyi: ja li hem dit que som dins del mateix barco. Si la volem salvar a vostè és perquè també ens volem salvar nosaltres. No podem portar aquesta cinta al jutge, compregui-ho. Em fa l'efecte que ens faria algunes preguntes compromeses sobre com l'hem gravada.

SECRETÀRIA: M'imagino que el pla ja està definit, ¿no?

MINISTRE DE LA SEGURETAT, *somrient*: És la meva feina. I sempre miro de ser el màxim de competent en la meva feina.

SECRETÀRIA: ¿Què hem de fer?

PRIMER SECRETARI: Es tracta de dur a terme alguna acció que anul·li totes les cartes de Bertran i de Pujades. I que tant vostè com nosaltres sortim completament immaculats de la història. Encara que això signifiqui que la cinta no surti mai a la llum.

SECRETÀRIA: Encara que això signifiqui que un intent d'assassinat quedi impune...

MINISTRE DE LA SEGURETAT: Em fa l'efecte que no té alternativa, senyora Font. El seu fill la necessita: vostè no pot anar a la presó. A més a més, pensi que acabar amb la carrera política de Bertran i Pujades és com acabar amb ells. Potser és el pitjor càstig que poden tenir: vius i en llibertat i eliminats per sempre de la vida pública.

SECRETÀRIA: ¿Què he de fer?

PRIMER SECRETARI: Quan surti d'aquí anirà a veure un notari amic nostre. No es preocupi, de moment li posarem escorta; demà ja no li caldrà. Li donarà un sobre tancat amb la cinta (*posa la casset dins d'un sobre i el dóna a la SECRETÀRIA*) i li farà l'encàrrec d'obrir el sobre i explorar-ne el contingut només en el cas que a vostè li passés alguna cosa. Serà una mena de testament. Evidentment, aquesta cinta és una còpia; permeti'ns que en conservem nosaltres l'original. Fet això, anirà de seguida a visitar el Bertran. Li explicarà que està al corrent de tot; li farà escoltar la cinta; tingui, una altra còpia (*li dóna una altra casset*); es negarà a dir-li com l'ha aconseguida; i li explicarà que un notari té una còpia de la cinta acompanyada de les instruccions que li hem dit.

MINISTRE DE LA SEGURETAT: D'aquesta manera vostè quedarà protegida; tindrà sempre més Eduard Bertran menjant-li al palmell de la mà. Aprofiti per fer-li xantatge i treure'n tants diners com pugui. A la fi són seus, els hi va prometre.

SECRETÀRIA: Entesos. Però...

MINISTRE DE LA SEGURETAT: Es pregunta què en traiem nosaltres, d'aquest pla. És clar. En primer lloc, el que ja li he dit: d'aquesta manera la gravació no sortirà mai a la llum pública, perquè no caldrà. I en segon lloc... (*fa una indicació al PRIMER SECRETARI*) Joan.

PRIMER SECRETARI: Li'n posarà una altra, de condició, al Bertran. Ell i tots els de la seva corda renunciaran a ser elegits en la direcció en el congrés de divendres. Li exigirà que ell i el Pujades es retirin de la vida política donant qualsevol excusa. L'amenaçarà dient-li que si no ho fan... trucarà al notari. Bertran li posarà una catifa vermella davant de la porta quan se'n vagi.

SECRETÀRIA: És un pla...

MINISTRE DE LA SEGURETAT: Sí. És perfecte, ¿veritat? Si vol, afegeixi-hi en la visita a l'amic Bertran un parell de cops de peu als testicles en gratitud als insults que li ha etzibat (*assenyala cap al sobre que conté la casset, que la SECRETÀRIA té a la mà*).

SECRETÀRIA: I vostè es quedarà tot sol com a nou líder del partit, ¿no?

MINISTRE DE LA SEGURETAT: Exacte.

SECRETÀRIA: ¿I per què creu que li faré el favor d'obligar Bertran a abandonar la carrera política? Jo potser en faria prou tenint-lo collat.

MINISTRE DE LA SEGURETAT: Potser sí. Però no ho crec. No esperem pas que ens faci cap favor, senyora Font. Esperem i desitgem que el seu esperit de venjança sigui tan fort que decideixi arruïnar la carrera de Bertran i de Pujades. Al capdavall, la volien matar, senyora Font. A més, ja li hem dit que nosaltres ens ocuparem de la conservació de la cinta original. No ens obligui a fer-la pública d'alguna manera. Preferiríem que tot fos més... civilitzat.

La SECRETÀRIA s'aixeca i se'n va cap a la porta.

SECRETÀRIA: ¿L'escorta està preparada?

MINISTRE DE LA SEGURETAT: L'esperen a baix. I un taxi. (*Fa un*

gest al PRIMER SECRETARI, que s'acosta a la SECRETÀRIA i li dóna un paper.)

PRIMER SECRETARI: L'adreça del notari.

SECRETÀRIA, *agafant el paper, al MINISTRE DE LA SEGURETAT*:
Bon dia, futur primer ministre.

La SECRETÀRIA surt. El MINISTRE DE LA SEGURETAT agafa el telèfon.

MINISTRE DE LA SEGURETAT: Ja la podeu seguir. Ordre confirmada. Repeteixo: ordre confirmada. (*Penja el telèfon.*) Tres ocells d'un tret, amic Joan: tots tres. Un dilluns gloriós. ¿Vols una copa?

Es miren. Fosc.

ESCENA 4

Despatx de treball de la residència del PRIMER MINISTRE. El PRIMER MINISTRE està assegut darrere de l'escriptori. Davant, a uns quants metres, un Càmera de televisió, d'esquena al públic, el filma. A la pantalla es veu la filmació.

PRIMER MINISTRE, llegint: ... Ni ara ni tampoc ho he fet mai. Mai he posat els meus interessos personals per damunt dels interessos col·lectius, dels interessos generals del país. Més tard o més d'hora, la veritat s'imposarà sobre la mentida i la calúmnia. (*Silenci breu.*) Mireu-me els llavis: mai, mai he tingut relacions íntimes amb la senyora Irene Font. (*Beu d'un got d'aigua.*) Benvolguts compatriotes, estimats conciutadans: l'Estat ha estat víctima d'un xantatge. La conspiració contra l'Estat s'ha perpetrat des de determinats grups de pressió de la societat civil, persones malicioses que han volgut servir-se del bé comú per al benefici personal, i que s'han trobat al davant la posició ferma i inquebrantable d'aquest govern i en concret de la meua persona. El xantatge a l'Estat és un acte d'una supèrbia gegantesca i una absoluta manca de tarannà democràtic. Hi ha, entre aquests enemics de l'Estat, algun jutge d'una ambició incontrolada; algun banquer corrupte que no ha paït que la màxima autoritat d'aquest país no accedis a les seves maniobres criminals; un sector de la premsa, subjecta a determinats interessos polítics i econòmics. En aquest dia trist per al nostre país, us he de fer saber que l'Estat ha estat víctima d'una conspiració

planejada per una part de la justícia, de la banca i de la premsa. (*Beu del got d'aigua.*) També us he de confessar que el que més greu em sap, allò que m'ha causat un dolor que m'acompanyarà durant la resta de dies de la meua vida, ha estat ser víctima d'una traïció comesa per persones a qui he estimat i que han gaudit de la meua confiança. Parlo de persones que, per motius professionals, han estat properes a mi els darrers anys; però també parlo de persones amb les quals he compartit durant vint anys de la meua vida un projecte polític comú, una manera de veure el món i les coses, un sentit de la vida. (*Torna a beure aigua.*) Benvolguts compatriotes, estimats conciutadans: avui, dimarts 6 d'abril, he presentat la meua dimissió al cap de l'Estat, que ha decidit acceptar-la i fer-la efectiva d'aquí a uns quants dies, després que en el congrés del meu partit d'aquest divendres renunciaré al càrrec de secretari general i serà escollit un nou secretari, que espero i desitjo que obtindrà el suport necessari al Parlament per ser investit nou primer ministre. No hi haurà, per tant, buit de poder. Confio que entendreu que la meua dimissió és l'últim servei que faig a l'Estat. Sé que només amb la dimissió quedaran satisfets aquells que s'han proposat, i han aconseguit, enfonsar-me a mi i al meu govern, i que només amb la dimissió deixaran de fer trontollar els mecanismes democràtics del nostre Estat de Dret. No puc, no puc de cap manera, i la meua ambició no és prou gran per fer-ho, permetre que un procés judicial contra la meua persona faci surar a la llum pública els noms de molts dels servidors de l'Estat que han lluitat i que lluiten contra el crim organitzat, i sobretot contra aquest càncer social que tots patim que és el terrorisme. Hi ha determinats aspectes de l'acció de govern que han d'estar protegits; pel bé comú, els fons reservats no poden ser objecte d'informació públi-

ca. No puc permetre que, amb la intenció d'aferrar-me al meu càrrec de Primer Ministre, es posi en perill la vida de moltes persones, agents de l'Estat que ho han donat tot en la seva defensa. Els xantatgistes ja tenen el que volien. La meva dimissió ha de servir perquè es posi punt i final al xantatge a l'Estat. Bona nit, i fins sempre.

Fosc a la pantalla. Fosc.

ESCENA 5

Dos espais simultanis: l'estudi de l'emissora de ràdio i el despatx oficial del MINISTRE DE LA SEGURETAT. L'acció s'alterna entre aquests dos espais i les imatges de la pantalla. En l'estudi hi ha la LOCUTORA, parlant pel micròfon. En el despatx del MINISTRE DE LA SEGURETAT, hi ha el MINISTRE DE LA SEGURETAT i el seu PRIMER SECRETARI D'ESTAT. Quan l'acció s'esdevé en un dels dos espais, en l'altre els personatges es mantenen en silenci. El mateix passa quan s'emeten imatges a la pantalla.

LOCUTORA, *sense llegir*: Els esdeveniments s'estan produint tan de pressa que costa de trobar-hi paraules. Fins i tot em costa de trobar-hi música. No sé quina música posar a tot el que està passant, amic, amiga. És millor que no n'hi posi cap. Així, només amb la meua veu. Potser encara seria millor estar en silenci... Sentir el silenci quan el soroll de l'exterior és massa fort. Massa fort. Adéu-siau, Ricard Masseguer. Adéu-siau, Irene Font i fillet. Fins demà, fidelíssim amic, fidelíssima amiga. Són gairebé les vuit del dimecres 7 d'abril, i la ciutat tremola sota la intensa pluja que no deixa de caure.

Imatges a la pantalla. La PRESENTADORA del noticiari de televisió.

PRESENTADORA: Els dies 6 i 7 d'abril passaran, malauradament, a la nostra història. Aquesta ha estat la cronologia dels esde-

veniments dels dos dies més tràgics de la història recent del nostre país. Ahir, a dos quarts de nou del vespre, el Primer Ministre renunciava al seu càrrec davant de tot el país arran de l'anomenat *secagate*. A la una i vint-i-tres minuts de la nit uns veïns cridaven la policia després de sentir un soroll de trets provinents d'un pis del centre de la ciutat. Uns quants minuts després tres agents de la policia trobaven a casa seva el cos sense vida d'Irene Font, la que ha estat durant anys secretària personal del Primer Ministre, i el del seu fill, de nou anys d'edat. A dos quarts de deu del matí, una ordre dictada pel jutge Melcior Orenich provocava la detenció de l'encara Primer Ministre, acusat de l'homicidi de la senyora Irene Font i el seu fill, i se'l desproveïa de la seva immunitat per la imputació d'un delictes de sang. El país no podia sortir de la incredulitat i de l'horror, però tant la incredulitat com l'horror, tot i que semblava impossible, encara augmentarien més. A les dues de la tarda, un conegut notari de la ciutat es presentava a l'Audiència i feia lliurament al jutge Orenich d'una cinta de casset on es provava la planificació de l'homicidi d'Irene Font per part del Ministre de Ciència i Tecnologia, Eduard Bertran, i de Jordi Pujades, un alt càrrec del Partit Liberal Democràtic, col·laborador de Bertran. A dos quarts de cinc de la tarda, Bertran i Pujades eren detinguts i passaven a disposició judicial, mentre el Primer Ministre era alliberat sense càrrecs i retornava a la seva residència oficial, des d'on poc després emetia als mitjans de comunicació una breu nota on es mostrava horroritzat pels esdeveniments, cessava Eduard Bertran del seu càrrec al govern i es reafirmava en la seva dimissió. Són tres quarts de nou del vespre, i encara no sabem si aquest malson ja s'ha acabat.

El MINISTRE DE LA SEGURETAT apaga un televisor coincidint amb el fosc de la pantalla.

MINISTRE DE LA SEGURETAT: Ja els tenim a la gàbia. (*Anant cap al moble bar.*) ¿Vols una copa?

PRIMER SECRETARI: Whisky.

MINISTRE DE LA SEGURETAT, *allargant una copa al PRIMER SECRETARI*: No, xampany. Això es mereix xampany. A la nostra salut. (*Beuen.*)

PRIMER SECRETARI: I a la dels ocells engabiats.

MINISTRE DE LA SEGURETAT: I a la del Ricard, que aviat també l'engabiaran per lladre. (*Silenci.*) Pobre Ricard. Sempre li vaig dir que en el fons era un ingenu. Li cauran uns quants anys. I aquell parell... Ja veurem si en sortiran mai.

PRIMER SECRETARI: Realment, la carambola ha estat perfecta.

MINISTRE DE LA SEGURETAT: Sí. Tres ocells d'un sol tret. Una jugada sublim: ens carreguem la secretària i encolomem als altres el mort, o la morta, millor dit. De fet, només ens vam avançar al que ells pensaven fer, ¿no? La llàstima és que també hagi palmat el nen. Aquells animals van decidir tirar pel dret.

PRIMER SECRETARI: Mirem-ho pel costat positiu: cap testimoni. Tot net.

La LOCUTORA parla pel micròfon.

LOCUTORA, *sense llegir*: Potser aviat haurem de començar a fer balanç de la tragèdia. La tragèdia... Ens falta amor, amic, amiga, ens falta donar amor als altres i a nosaltres mateixos, a nosaltres mateixes. Li va faltar donar amor a Ricard Masseguer, i a Irene Font, i a Eduard Bertran. Segurament també els va faltar donar-se amor a si mateixos. Aquesta tragè-

dia que hem viscut és una tragèdia de desamor. ¿O potser és que m'estic mirant les coses a través d'un prisma massa personal? T'ho vull confessar, amiga, i també a tu, amic. T'ho vull confessar perquè, després del que hem arribat a veure aquests dies, seria absurd tenir ara vergonya d'explicar una cosa personal. Estic vivint una història de desamor. M'estic desenamorant del meu promès, en Marc. Fa mesos que es posa al llit amb la meva amiga Sònia. Sònia, espero que sempre ens puguem dir «amigues». Demà, dia 9 d'abril, era el meu cinquè aniversari amb en Marc. Havia aconseguit tenir festa i passar el dia amb ell. Però no, no l'hi passaré: seré aquí amb tu, amic, amiga. Ja veus com estic. Perdona'm si de vegades no estic a l'alçada. I estima'm. Són gairebé les vuit del dijous 8 d'abril, i sembla que el cel de la ciutat es comença a aclarir.

Imatges a la pantalla. La PRESENTADORA del noticiari de televisió.

PRESENTADORA: Tenim amb nosaltres el periodista Jaume Iglésies, especialista en política nacional, per comentar breument la situació. Bona tarda, senyor Iglésies.

ANALISTA: Bona tarda.

PRESENTADORA: Avui el jutge Melcior Orenich ha dictat presó incondicional per Eduard Bertran i Jordi Pujades, que sembla que acaben d'aquesta manera la seva carrera política.

ANALISTA: Sí, per descomptat, perquè fins i tot en el supòsit improbable que fossin declarats innocents, i això en tot cas seria d'aquí a un cert temps, la seva imatge pública ha quedat ensorrada per sempre.

PRESENTADORA: ¿I la del Primer Ministre? Que encara és primer ministre...

ANALISTA: En efecte, encara que només li queden uns quants dies en el càrrec. En el seu cas també: es pot dir que la carrera de Ricard Masseguer ha acabat; i el més probable és que, un cop es faci efectiva la dimissió, el Parlament li retiri la immunitat parlamentària i sigui processat. La cinta, la famosa cinta, és també una prova de la culpabilitat de Masseguer en el *secagate*, cas que ha quedat empetitit pels darrers esdeveniments, que han estat inesperats i truculents.

PRESENTADORA: I demà comença el congrés del partit en el govern...

ANALISTA: Sí, un congrés que serà el més estrany de la història dels partits polítics d'aquest país, de ben segur. Si el Primer Ministre no hagués anunciat la seva dimissió, el congrés s'hauria ajornat després de la detenció de Bertran i Pujades. Però la decisió del Primer Ministre no ha deixat cap altra opció que la celebració del congrés per evitar un buit de poder. En aquests moments, el que el país menys necessita és un buit de poder, i el congrés ha de resoldre-ho escollint un nou secretari general que sigui investit primer ministre pel Parlament la setmana que ve.

PRESENTADORA: El pronòstic sembla clar, ¿no?

ANALISTA: Sí, evidentment. Antoni Capdevila és l'únic que pot tirar el carro endavant, l'únic que pot aplegar al seu voltant forces suficients per recuperar la cohesió interna del partit. Almenys fins a les eleccions, que si se celebressin ara constituïrien un daltabaix sense precedents pel Partit Liberal Democràtic. No és estrany que el líder de l'oposició August Pons reclami insistentment eleccions anticipades immediates. Capdevila serà escollit demà nou secretari general i accedirà al càrrec de primer ministre d'aquí a uns quants dies. Tots els membres del corrent d'opinió liderat per Bertran seran escombrats de la direcció, i probablement després Capdevila

farà una neteja a fons del partit. Curiosament, aquest congrés serà molt més plàcid del que es preveia. És una gran ironia, però és així: l'enorme tempesta d'aquests dies deixarà pas a la calma resignada i tristíssima que regnarà durant el congrés.

PRESENTADORA: Gràcies, senyor Iglésies. Ara fem una pausa i tornem tot seguit amb altres notícies d'aquest 8 d'abril i el temps. Es van esvaint definitivament tots els núvols. Fins ara.

El MINISTRE DE LA SEGURETAT apaga un televisor coincidint amb el fosc de la pantalla.

MINISTRE DE LA SEGURETAT: No dormirem gaire, aquesta nit. He de preparar el discurs. Serà un discurs molt emotiu i ple de contingut.

PRIMER SECRETARI: També hem de preparar la llista de la nova executiva.

MINISTRE DE LA SEGURETAT: Posa't a treballar-hi. Penja't el telèfon de l'orella i vés-ho enllestint.

PRIMER SECRETARI: A les seves ordres, ministre. Primer Ministre.

MINISTRE DE LA SEGURETAT: Per cert... ¿Quina cartera vols? Havia pensat en la d'Educació.

PRIMER SECRETARI: Acceptaré encantat la que em reservis, Antoni. Ara, tenint en compte que la major part de la meua experiència es concentra en el Ministeri de la Seguretat... No nego que em faria il·lusió la cartera de Seguretat.

MINISTRE DE LA SEGURETAT: La de Seguretat... *(De sobte, al MINISTRE se li acut una idea terrible i es queda petrificat; mira el PRIMER SECRETARI de fit a fit, com si el veiés per primera vegada.)* ¿El Ministeri de la Seguretat?

Fosc en l'espai del despatx del MINISTRE. Llum només en l'espai de l'emissora de ràdio.

LOCUTORA, *llegint*: Avui i demà se celebra el congrés del Partit Liberal Democràtic. Antoni Capdevila serà el nou líder del partit, i es dona per fet que la setmana que ve formarà govern. Passem full, gràcies a Déu. Jo també he decidit passar full en la meua vida personal. No em caso. M'havia de casar aquest mes d'agost, i no em caso. Ja ho he decidit. No crec que m'escoltis, Marc, però si ho fas, doncs ja ho saps. Per mi ja ets passat. Sense rancor; intentaré que sigui sense rancor. *(Pausa.)* Amic, amiga, avui he tornat a arribar borratxa a la ràdio, borratxa de la fragància penetrant de les glicines. M'he sentit feliç per uns instants; molt feliç. He notat, he sentit als ossos que la Terra volta i volta, i ens fa moure i ens fa rodolar i de vegades ens mareja, però al final retorna cada cosa al seu lloc, col·loca tot al lloc que li pertoca, i també a tots nosaltres, a totes nosaltres. No et vulguis moure, tu; no et belluguis gaire. Deixa que l'ordre natural de les coses t'arribi també a tu, s'apoderi de tu i et faci sentir en pau amb l'univers. Mira, escolta, olora, toca, sent el món; descobreix i accepta, sí, accepta que aquest món és d'una bellesa sublim i d'una harmonia extrema. Sovint costa d'acceptar-ho, això, però ho has de fer. Respira, i deixa't endur per l'olor embriagadora de les glicines. Tot està bé; tot és com ha de ser. I promet-me que durant el dia d'avui pensaràs en la Carol un segon: així em mantindràs viva en el teu cor un dia més, un altre dia. Fins demà, fidelíssim amic, fidelíssima amiga. Són gairebé les vuit del divendres 9 d'abril, i la ciutat es desperta radiant.

Mentre es fa fosc, se senten alguns acords de Mr. Tambourine Man, de Bob Dylan. Fosc.

Final.

Jordi Sala

(Sant Adrià de Besòs, 1967) és professor de Teoria de la Literatura i de Teoria i Història del Teatre de la Universitat de Girona. Amb la seva primera obra, *Quan arriba el migdia* (1994), va guanyar el premi Ignasi Iglésias de l'Institut del Teatre. Posteriorment ha escrit *Un somni d'abril* (2001), *Estranyes en un tren* (2001), *Variacions sobre el sentit de la vida* (2001, premi de Teatre del Crèdit Andorrà), *Despertar-se* (dramatúrgia d'Awakenings d'Oliver Sacks, 2004), *Despulla't, germana* (estrenada al Festival Temporada Alta 2004) i *Les dimensions de la cosa* (premi de Teatre d'Humor Miquel Santamaria 2005). També ha traduït l'obra *Un marit ideal*, d'Oscar Wilde (premi Josep M. de Sagarra de traducció teatral, 1996). Actualment compagina l'escriptura dramàtica amb la direcció teatral.

La ciutat es desperta radiant

En un país occidental com podria ser el nostre, es produeix un terrabastall polític quan la secretària personal del Primer Ministre decideix alinear-se en el bàndol del principal contrincant d'aquest, el Ministre d'Indústria i Tecnologia. Això serà l'inici de dinou dies en què tot un país estarà en estat d'alerta màxima, pendent de casos de corrupció, d'un escàndol sexual i fins i tot d'un crim d'estat ordenat per membres del govern; paral·lelament assistim a la història privada de desamor d'una locutora de ràdio fan de Bob Dylan. Aquest *thriller* polític, esquitxat de referències a la realitat política dels últims anys, proposa una reflexió contundent, sagnant, sobre la maldat inherent a l'afany de poder.